I

(Meddelanden)

RÅDET

Rapport för perioden 1997–1999 om medlemsstaternas tillämpning av rådets direktiv 82/501/EEG av den 24 juni 1982 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter

(2002/C 28/01)

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sida

1. INLEDNING . . . 3

2. SEVESO-DIREKTIVET . . . 3

2.1 Allmän översikt över de viktigaste kraven i Seveso-direktivet . . . 3

2.2 Ändringar av Seveso-direktivet . . . 4

2.2.1 Rådets direktiv 87/216/EEG av den 19 mars 1987 . . . 4

2.2.2 Rådets direktiv 88/610/EEG av den 24 november 1988 . . . 4

2.2.3 Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 . . . 4

2.3 Det nya Seveso II-direktivet . . . 4

3. INFÖRLIVANDE MED MEDLEMSSTATERNAS LAGSTIFTNING AV SEVESO-DIREKTIVET OCH DESS ÄNDRINGAR . . . 5

3.1 Inledning . . . 5

3.2 Situationen när det gäller klagomål och överträdelser av Seveso II-direktivet (september 2001) . . . 5

4. TILLÄMPNING . . . 5

4.1 Frågeformulär . . . 5

4.1.1 Frågeformulär för rapporteringsperioden 1997–1999 . . . 5

4.1.2 Svar på frågeformulären för rapporteringsperioden 1997–1999 . . . 5

4.2 Situationen i medlemsstaterna . . . 5

4.2.1 Belgien . . . 6

4.2.2 Danmark . . . 7

4.2.3 Tyskland . . . 9

4.2.4 Grekland . . . 10

4.2.5 Spanien . . . 11

4.2.6 Frankrike . . . 12

4.2.7 Irland . . . 13

Sida

4.2.8 Italien . . . 14

4.2.9 Luxemburg . . . 15

4.2.10 Nederländerna . . . 16

4.2.11 Österrike . . . 17

4.2.12 Portugal . . . 19

4.2.13 Finland . . . 20

4.2.14 Sverige . . . 23

4.2.15 Förenade kungariket . . . 24

4.2.16 Norge . . . 25

5. KOMMITTÉN FÖR BEHÖRIGA MYNDIGHETER (CCA) . . . 26

6. ANNAN KOMMITTÉVERKSAMHET . . . 26

6.1 Kontoret för risker för storolyckor (Major Accident Hazards Bureau (MAHB)) . . . 26

6.2 Olyckor som rapporterats till databasen MARS . . . 27

6.2.1 Bakgrund . . . 27

6.2.2 Ändringar på grund av Seveso II . . . 27

6.2.3 System- och informationsstruktur . . . 27

6.2.4 Karakterisering av olyckor . . . 28

6.2.5 Olyckstrender och olyckstyper . . . 30

6.2.6 Utvidgning av MARS utanför EU . . . 30

6.3 Seveso Plant Information Retrieval System (SPIRS) . . . 31

6.3.1 Bakgrund . . . 31

6.3.2 Systemets egenskaper . . . 31

6.3.3 De behöriga myndigheternas införande av SPIRS . . . 31

6.3.4 Nuvarande rapporteringsstatus . . . 32

6.4 Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet (CDCIR) . . . 32

6.5 Tekniska arbetsgrupper, seminarier och workshops samt studier . . . 32

6.5.1 Tekniska arbetsgrupper . . . 32

6.5.2 Seminarier och workshops . . . 33

6.5.3 Studier . . . 33

7. SAMMANFATTNING . . . 34

7.1 Brister i det nuvarande rapporteringssystemet . . . 34

7.2 Huvudsakliga resultat . . . 34

7.2.1 Inspektionssystem . . . 35

7.2.2 Information till allmänheten . . . 35

7.2.3 Säkerhetsrapporter . . . 36

1. INLEDNING

Syftet med rådets direktiv 82/501/EEG av den 24 juni 1982 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter ([1]) (känt som Seveso-direktivet) är att förebygga storolyckor där farliga ämnen förekommer och att begränsa sådana olyckors konsekvenser för människor och miljön.

Enligt direktivet skall industriella företag, medlemsstaterna och kommissionen vidta ett antal åtgärder.

Enligt artikel 18 i direktivet skall medlemsstaterna och kommissionen utbyta information om de erfarenheter som vunnits när det gäller att förebygga storolyckor och begränsa deras konsekvenser. Fem år efter det att direktivet anmälts skall kommissionen överlämna en rapport till rådet och Europaparlamentet om dess tillämpning. Rapporten skall utarbetas på grundval av detta informationsutbyte.

Den 18 maj 1988 lade kommissionen fram sin första rapport ([2]) om medlemsstaternas tillämpning av Seveso-direktivet.

Genom rådets direktiv 91/692/EEG ([3]) har artikel 18 i direktiv 82/501/EEG ersatts och det har istället införts en bestämmelse om att kommissionen skall utarbeta en rapport vart tredje år. Den första rapporten skulle avse perioden 1994–1996.

Enligt direktiv 91/692/EEG skall denna rapport utarbetas på grundval av frågeformulär eller mallar som kommissionen fastställer. Kommissionen skall senast nio månader efter mottagandet av medlemsstaternas rapporter offentliggöra en gemenskapsrapport om genomförandet av direktivet.

Den 12 oktober 1999 offentliggjorde kommissionen rapporten ([4]) för perioden 1994–1996. Det här dokumentet är rapporten för perioden 1997–1999.

Direktiv 82/501/EEG upphörde att gälla från och med den 3 februari 1999 och ersattes då av direktiv 96/82/EG. Enligt artikel 19.4 i det sistnämnda direktivet är rapporteringskraven oförändrade. Den här rapporten avser genomförandet av Seveso I-direktivet och, i de fall där uppgifter finns tillgängliga, även Seveso II-direktivet. Den ändrade *pro forman* har använts för rapporteringen (se 4.1.1).

Denna rapport inleds med en allmän översikt över de viktigaste kraven i Seveso-direktivet och sedan följer en kort beskrivning av ändringarna av direktivet. Rapporten innehåller också information om det nya Seveso II-direktivet, som från och med den 3 februari 1999 har ersatt det ursprungliga Seveso-direktivet (kapitel 2).

Nästa del av rapporten gäller införlivandet av Seveso-direktivet och dess ändringar med nationella lagar och andra författningar i medlemsstaterna (kapitel 3).

I början av kapitel 4 behandlas de frågeformulär som använts under rapporteringsperioden 1997–1999 och sedan beskrivs situationen i de olika medlemsstaterna.

I de följande kapitlen beskrivs det arbete som bedrivits av de behöriga myndigheternas kommitté (kapitel 5) och annan verksamhet som kommissionen bedrivit under rapporteringsperioden 1997–1999, t.ex. verksamheten vid kontoret för risker för storolyckor (MAHB) för insamling av data angående olyckor och för spridning av information, samt verksamhet som workshops, seminarier och konferenser (kapitel 6).

Rapporten avslutas med en sammanfattning, där det görs ett försök att jämföra situationen i olika medlemsstater (kapitel 7).

I vissa fall har medlemsstaterna också lämnat uppgifter som avser en period efter 1999. När sådana uppgifter använts har detta tydligt angivits och rapporten innehåller därför i viss begränsad utsträckning kommentarer om förhållanden som avser en period efter 1999.

2. SEVESO-DIREKTIVET

2.1 Allmän översikt över de viktigaste kraven i Seveso-direktivet

Seveso-direktivet är tillämpligt på befintlig industriell verksamhet, dvs. sådan verksamhet som var etablerad före den 8 januari 1984, och på ny industriell verksamhet, dvs. sådan verksamhet som inleddes efter den 8 januari 1984.

I direktivet fastställs två typer av krav:

— Allmänna krav av den typ som anges i artiklarna 3 och 4 och som avser säkerhetsåtgärder och åtgärder för att förebygga storolyckor på industriella anläggningar av den typ som omfattas av bilagorna I och IV eller bilaga II (första kolumnen).

— Särskilda krav på anläggningar som omfattas av bilagorna I och III eller bilaga II (andra kolumnen).

([1]) EGT L 230, 5.8.1982, s. 1.
([2]) KOM(88) 261 slutlig.
([3]) EGT L 377, 31.12.1991, s. 48.
([4]) EGT C 291, 1.10.1991.

De särskilda kraven är framför allt följande:

— Verksamhetsutövaren skall, via säkerhetsrapporter och planer för räddningsinsatser på området, till de behöriga myndigheterna anmäla den information som anges i artikel 5.1 i direktivet, dvs. lämna information om ämnen, anläggningar och situationen vid eventuella storolyckor.

— De behöriga myndigheterna skall upprätta planer för räddningsinsatser i omgivningen (artikel 7.1), vilka i avsnitt 2 nedan kallas externa planer för räddningsinsatser.

— De personer som kan påverkas av en storolycka skall informeras om de aktuella säkerhetsåtgärderna och om vad som skall göras om en olycka inträffar (artikel 8.1).

Enligt Seveso-direktivet skall de behöriga myndigheterna också genomföra inspektioner eller vidta andra lämpliga kontrollåtgärder för den aktuella typen av verksamhet (artikel 7.2).

Om en storolycka inträffar skall verksamhetsutövaren omedelbart informera de behöriga myndigheterna och lämna information om olyckan till dessa. Myndigheterna skall i sin tur informera kommissionen och lämna en rapport om olyckan. Denna skyldighet fastställs i artiklarna 10 och 11 i direktivet.

2.2 Ändringar av Seveso-direktivet

2.2.1 *Rådets direktiv 87/216/EEG av den 19 mars 1987* ([1])

Den första ändringen av Seveso-direktivet innebar endast att några rättelser och förtydliganden gjordes av vissa uppgifter och tröskelvärden i bilagorna I, II och III till direktivet. Syftet var att undvika att direktivets tillämpningsområde tolkas på olika sätt och på så vis se till att direktivet genomförs på ett mer enhetligt och effektivt sätt i medlemsstaterna.

Det ansågs nödvändigt att sänka tröskelvärdena i bilagorna II och III för att skärpa bestämmelserna i direktivet angående industriell verksamhet där det används särskilt farliga ämnen, som klor, fosgen och metylisocyanat.

Andra ändringar gjordes för att låta direktivet omfatta flytande syre och svaveltrioxid och för att på ett bättre sätt definiera vissa ämnen eller ämnesgrupper.

2.2.2 *Rådets direktiv 88/610/EEG av den 24 november 1988* ([2])

Efter lagerbranden på företaget Sandoz i Basel, Schweiz, den 1 november 1986 gjordes en andra ändring av Seveso-direktivet för att låta det omfatta även separat förvaring av farliga ämnen.

Ändringen innebar också att det lades till en ny förteckning över farliga ämnen (den nya bilagan II) och att det infördes en ny kategori ämnen (bland annat oxiderande ämnen – ändring av bilaga IV).

Dessutom gjordes en ändring så att den information som skall lämnas till allmänheten i händelse av en olycka förtecknas i den nya bilagan VII till direktivet ([3]).

2.2.3 *Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991* ([4])

Genom detta ramdirektiv om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön ersattes artikel 18 i Sevesodirektivet och det infördes ett nytt krav att kommissionen skall utarbeta en rapport vart tredje år. Den första skulle avse perioden 1994–1996.

2.3 Det nya Seveso II-direktivet

Den 9 december 1996 antog rådet direktiv 96/82/EG om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser ([5]) (Seveso II-direktivet). Efter det att direktivet offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT) trädde det i kraft den 3 februari 1997.

Medlemsstaterna hade två år på sig att sätta i kraft de lagar och andra författningar som var nödvändiga för att följa direktivet (period för införlivande). Senast den 3 februari 1999 måste de krav som anges i direktivet uppfyllas av industrin och de myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för genomförandet och kontrollen av efterlevnaden av direktivet.

([1]) EGT L 85, 28.3.1987, s. 36.

([2]) EGT L 336, 7.12.1988, s. 14.

([3]) Har utvecklats ytterligare med anledning av en resolution från ministerrådet (16 oktober 1989, EGT C 273, 26.10.1989, s. 1), i General Guidelines for Content of Information to the Public (Directive 82/501/EEC – Annex VII), B. De Marchi & S. Funtowicz, EUR 15946 EN (1994), som också offentligjorts på franska (EUR 15946 FR), tyska (EUR 15946 DE) och spanska (EUR 15946 ES).

([4]) EGT L 337, 31.12.1991, s. 48.

([5]) EGT L 10, 14.1.1997, s. 13.

Seveso II-direktivet har ersatt det ursprungliga Sevesodirektivet. Denna omarbetning av det ursprungliga direktivet utformades inte som en ändring utan i stället lades det fram ett helt nytt direktiv, genom vilket det visades att viktiga ändringar hade gjorts och att nya begrepp införts. Bland annat reviderades och utvidgades tillämpningsområdet och det infördes nya krav på säkerhetssystem, planer för räddningsinsatser och fysisk planering. Dessutom skärptes bestämmelserna om de inspektioner som medlemsstaterna skall genomföra.

3. INFÖRLIVANDE MED MEDLEMSSTATERNAS LAGSTIFTNING AV SEVESO-DIREKTIVET OCH DESS ÄNDRINGAR

3.1 Inledning

Kommissionen har följande två uppgifter när det gäller att kontrollera genomförandet av gemenskapslagstiftningen i medlemsstaterna:

— Den skall kontrollera att gemenskapsdirektiven fullt ut och på ett korrekt sätt införlivats med nationella lagar och andra författningar.

— Den skall kontrollera medlemsstaternas tillämpning av nationella lagar och andra författningar.

Enligt artikel 226 i fördraget får kommissionen inleda ett förfarande mot en medlemsstat om denna inte har uppfyllt sina skyldigheter. Det första steget i förfarandet är att det skickas en formell underrättelse till medlemsstaten, sedan avges ett motiverat yttrande och slutligen kan ärendet föras vidare till domstolen.

3.2 Situationen när det gäller klagomål och överträdelser av Seveso II-direktivet (september 2001)

Direktivet skulle ha genomförts den 3 februari 1999. Kommissionen har varit tvungen att inleda flera överträdelseförfaranden mot medlemsstater som inte i tid genomfört direktivet om allvarliga olyckshändelser (Seveso II).

Kommissionen har dragit vissa medlemsstater inför EG-domstolen på grund av att de inte till fullo genomfört direktivet eller i vart fall underlåtit att underrätta kommissionen om de lagstiftningsåtgärder som de har vidtagit (bristande anmälan).

I september 2001 väntas domstolen fälla sitt utslag i målen mot Belgien, Irland, Tyskland och Österrike för deras bristande anmälan av genomförandeåtgärder.

I juli 2001 beslutade kommissionen också att dra Frankrike inför EG-domstolen på grund av dess bristande anmälan.

4. TILLÄMPNING

4.1 Frågeformulär

4.1.1 *Frågeformulär för rapporteringsperioden 1997–1999*

Det förfarande som fastställs i rådets direktiv 91/692/EEG för att utarbeta och formellt anta ett frågeformulär har aldrig slutförts. Trots att Seveso II-direktivet skulle ha genomförts senast den 3 februari 1999 – dvs. under rapporteringsperioden – beslutades att den ändrade *pro forman* skulle användas under hela rapporteringsperioden för att rapporteringen skulle bli mer enhetlig. Denna *pro forma* har fastställts som en modell för informell sortering av de uppgifter som medlemsstaterna lämnar varje år.

Medlemsstaterna har åtagit sig att, på grundval av denna ändrade *pro forma,* lämna information till kommissionen för åren 1997–1999. Frågeformuläret återfinns i bilaga I.

4.1.2 *Svar på frågeformulären för rapporteringsperioden 1997–1999*

Medlemsstaternas svar sammanfattas och presenteras i tre tabeller (en för varje år) som återfinns i bilagorna.

Anmärkning: Tomma fält innebär att det inte lämnats några svar eller att svaren inte stämmer överens med frågan. I dessa fall ges ytterligare förklaringar och kommentarer i kapitlet för den aktuella medlemsstaten.

4.2 Situationen i medlemsstaterna

Detta avsnitt och även det följande bygger på uppgifter i frågeformulären och avser rapporteringsperioden 1997–1999.

Informationen för respektive medlemsstat finns under följande rubriker:

— Allmänna kommentarer (i tillämpliga fall)

— Central nationell lagstiftning

— Myndigheter

— Behöriga myndigheter

— Myndigheter som ansvarar för genomförandet (där dessa uppgivits)

— Områden som omfattas av artikel 5 i direktiv 82/501/EEG

— Aktiviteter på områdena

— Säkerhetsrapporter

— Interna planer för räddningsinsatser

— Formella åtgärder/rättsliga krav

— Externa planer för räddningsinsatser

— Inspektioner

— Information till allmänheten

— Anmälan av olyckor

— Kommentarer

4.2.1 *Belgien*

Central nationell lagstiftning

Federal nivå

Kapitel VI, ”Särskilda åtgärder i rapporter om viss industriell verksamhet” ([1]), som genom dekret av den 1 februari 1985 lagts till i den allmänna förordningen om arbetarskydd

Lag av den 21 januari 1987 om risker för storolyckor i viss industriell verksamhet ([2])

Regional nivå

Direktivet har integrerats i de olika tillståndssystemen för anläggningar som omfattas av direktivet:

— Dekret av den 28 juni 1985 för den flamländska regionen ([3])

— Dekret av den 11 september 1985 för Vallonien ([4])

— Bestämmelse av den 30 juli 1992 för Brysselregionen ([5])

([1]) Moniteur Belge, 26.3.1985.
([2]) Moniteur Belge, 10.3.1987.
([3]) Moniteur Belge, 17.9.1985.
([4]) Moniteur Belge, 24.1.1986.
([5]) Moniteur Belge, 29.8.1992.

Behöriga myndigheter

Federal nivå

Federala arbetsmarknadsministeriet – förvaltningen för arbetssäkerhet – direktoratet för kemiska risker

Federala inrikesministeriet – generaldirektoratet för räddningstjänsten

Federala finansministeriet – förvaltningen för kvalitet och säkerhet

Regional nivå

Ministeriet för det flamländsktalande samfundet – förvaltningen för miljö, natur, fysisk planering och avfallshantering (AMINAL)

Ministeriet för Vallonien – generaldirektoratet för naturresurser och miljö (DGRNE)

Bryssels institut för miljöförvaltning (IBGE)

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

85 områden i Belgien omfattades av artikel 5 i slutet av 1996, 89 i slutet av 1997 och 1998, och 84 i slutet av 1999.

Aktiviteter på områdena

Enligt uppgift bedrevs 266 olika aktiviteter under 1996 på områden som omfattas av Seveso-direktivet. Antalet aktiviteter ökade till 293 under 1998, för att minska till 289 under 1999.

Dessa siffror avser i själva verket anläggningar och eftersom det ibland händer att en enskild aktivitet bedrivs vid mer än en anläggning, antar man att antalet aktiviteter är ungefär 20 % mindre.

De flesta anläggningarna är koncentrerade till ett fåtal mycket stora kemiföretag och till oljeraffinaderier i Antwerpen. Antalet anläggningar på dessa stora områden ändras hela tiden.

Under perioden 1994–1999 var antalet områden oförändrat medan antalet aktiviteter ökade, vilket resulterade i en ökning av antalet aktiviteter per område (se figuren nedan).

Figur 1

Antal aktiviteter per område i Belgien

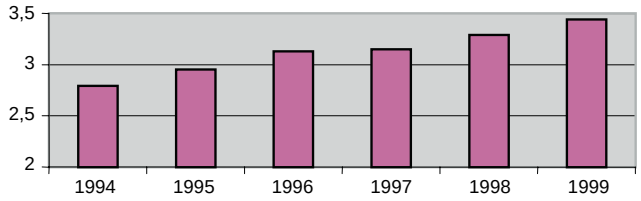

Säkerhetsrapporter

Samtliga säkerhetsrapporter innehåller interna planer för räddningsinsatser eller har bidragit till en intern plan för räddningsinsatser på området. Andelen säkerhetsrapporter som granskats av de myndigheter som ansvarar för säkerheten och bedömts vara tillräckliga för den administrativa uppföljningen var 92 % under 1996, 91 % under 1997, 90 % under 1998 och 100 % under 1999.

Det är särskilt intressant att se att andelen områden som varit föremål för formella krav eller rättsliga åtgärder under rapporteringsperioden, liksom i andra många andra medlemsstater, ökade mellan 1994 och 1996 för att därefter minska. En möjlig förklaring kan vara att säkerhetsrapporterna kontrolleras noggrannare än tidigare och att deras kvalitet därigenom ökar, vilket leder till en minskning av antalet formella krav och rättsliga åtgärder med avseende på områden som omfattas av Seveso-direktivet.

Figur 2

Godkända säkerhetsrapporter och områden på vilka det ställts formella krav

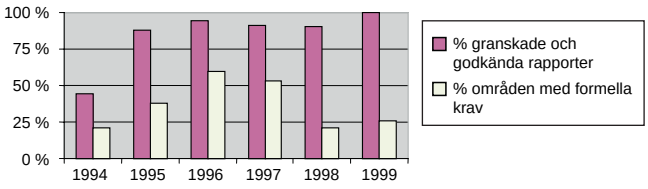

Det väntade antalet säkerhetsrapporter i Belgien ökade i ungefär samma takt som antalet aktiviteter under perioden 1994–1999. Detta syns tydligt i det röda diagrammet (till höger) vilket visar att kvoten mellan antalet säkerhetsrapporter och antalet aktiviteter är konstant. Kvoten mellan antalet mottagna säkerhetsrapporter och antalet områden ökade emellertid under perioden 1994–1999. Detta kan förklaras genom en kombination av två faktorer:

— Antalet områden var konstant medan antalet aktiviteter ökade.

— I Belgien kan en säkerhetsrapport avse antingen ett område eller en aktivitet. I de flesta fall är det aktiviteterna som behandlas i säkerhetsrapporterna.

Figur 3

Antal mottagna säkerhetsrapporter per område och per aktivitet

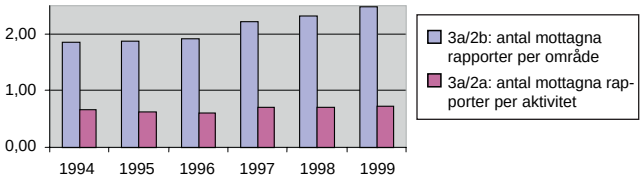

Externa planer för räddningsinsatser

Andelen områden med externa planer för räddningsinsatser ökade från 69 % under 1997 till 86 % under 1999.

Inspektioner

Alla områden har inspekterats varje år under rapporteringsperioden.

Information till allmänheten

Antalet områden från vilka det har lämnats information till allmänheten ökade under perioden 1994–1999, liksom i de flesta andra medlemsstater, och uppgick till 86 % av områdena, vilket är det högsta värdet i EU.

I Belgien är det inrikesministeriets räddningstjänstenhet som är skyldig att lämna information till allmänheten, inte verksamhetsutövarna.

Figur 4

Antal mottagna säkerhetsrapporter per område och per aktivitet

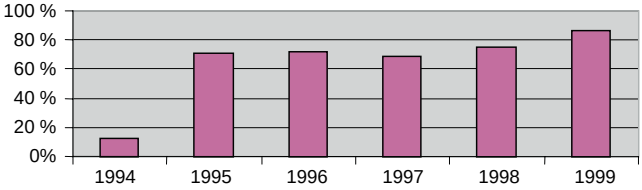

4.2.2 *Danmark*

Central nationell lagstiftning

Miljöministeriets föreskrift nr 520 av den 5 juli 1990 om bedömning av säkerhet när det gäller riskfylld verksamhet

Arbetsmarknadsministeriets föreskrift nr 867 av den 13 oktober 1994 om utförande av arbete, ändrad genom föreskrift nr 1017 av den 17 december 1997

Danska beredskapslagen nr 1054 av den 23 december 1992

Lag nr 567 av den 1 september 1986 om rättsväsendet

Behöriga myndigheter

Miljöministeriet, det danska naturvårdsverket

Arbetsmarknadsministeriet, den danska arbetsmiljötjänsten

Justitieministeriet

Inrikesministeriet, kontoret för krishantering

Myndigheter som ansvarar för genomförandet

Det danska naturvårdsverket

Landstingen

Den kommunala räddningsberedskapen, kontoret för krishantering

Den danska arbetsmiljötjänsten

Polisen

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

Det antal områden i Danmark som omfattas av artikel 5 minskade från 24 i slutet av 1994 till 21 i slutet av 1996 och uppgick till 18 i slutet av 1999.

Aktiviteter på områdena

På dessa 18 områden bedrevs 24 olika aktiviteter i slutet av 1999.

Säkerhetsrapporter

De danska behöriga myndigheterna mottog totalt 44 säkerhetsrapporter och det väntas inte några fler. 19 säkerhetsrapporter innehåller interna planer för räddningsinsatser. Alla säkerhetsrapporter har granskats av den behöriga myndigheten och bedömts vara tillräckliga.

Det angivna antalet är det totala antal säkerhetsrapporter som hittills erhållits för alla områden som omfattas av direktivet, inklusive uppdaterade versioner. Detta förklarar det stora antalet säkerhetsrapporter.

Efter det att säkerhetsrapporten granskats med avseende på kraven i artikel 7.1 sista strecksatsen har de behöriga myndigheterna ställt formella krav eller vidtagit rättsliga åtgärder avseende 16 områden.

I Danmark har ”formella krav” tolkats så att det omfattar begäran om ytterligare uppgifter utöver de mottagna säkerhetsrapporterna, eller skrivelser där företaget uppmanas att vidta ytterligare åtgärder för att förebygga storolyckor.

Rättsliga åtgärder som innebär att ett företag dras inför domstol eller i syfte att se till att genomförandelagstiftningen efterlevs har inte vidtagits i Danmark.

Figur 5

Antal mottagna säkerhetsrapporter per område och per aktivitet

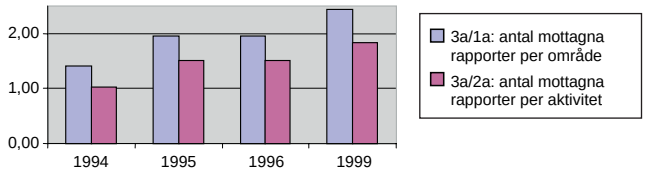

Antalet erhållna säkerhetsrapporter per område och per aktivitet ökade mellan 1994 och 1999, medan antalet områden på vilka det ställts rättsliga eller formella krav fortfarande låg kvar på en mycket hög nivå (runt 86 %) under samma period.

Alla områden har en intern plan för räddningsinsatser.

Externa planer för räddningsinsatser

Det finns 18 externa planer för räddningsinsatser, vilket innebär att alla områden har en sådan plan.

Inspektioner

Under rapporteringsperioden har alla områden i Danmark inspekterats enligt artikel 7.2.

Information till allmänheten

Från 11 områden lämnades information till allmänheten i enlighet med artikel 8. Information till allmänheten i enlighet med bilaga B till direktiv 88/610/EEG tillhandahålls i Danmark av polisen på grundval av de uppgifter som företaget lämnat.

Anmälan av olyckor

En olycka anmäldes under rapporteringsperioden.

Kommentarer

Genomförandet av Seveso-direktivet har återigen förbättrats avsevärt under rapporteringsperioden, framför allt när det gäller bestämmelserna att verksamhetsutövare skall utarbeta säkerhetsrapporter och att de behöriga myndigheterna på central och regional nivå skall samarbeta för att uppfylla kraven i direktivet.

Antalet områden som omfattas av direktivet har minskat under perioden, huvudsakligen beroende på den minskade lagringskapaciteten för flytande ammoniak och gasol.

4.2.3 *Tyskland*

Allmänna kommentarer

Genomförandet i Tyskland av Seveso-direktivet (Störfall-Verordnung 1991) avser inte områden utan anläggningar. Alla svar som lämnats i frågeformulären för perioden 1997–1999 avser därför anläggningar. Innan sådana anläggningar som omfattas av "Störfall-Verordnung" byggs eller tas i drift måste tillstånd inhämtas. Inom ramen för detta tillståndsförfarande undersöks säkerhetsrapporterna och i tillämpliga fall ställer de behöriga myndigheterna formella krav eller så vidtas rättsliga åtgärder. Säkerhetsrapporterna är också mycket viktiga med tanke på ytterligare inspektioner och när större förändringar av sådana anläggningar övervägs.

Det har hittills inte samlats in några uppgifter angående interna eller externa planer för räddningsinsatser. De frågor som avser dessa planer kan därför inte besvaras. För alla anläggningar som omfattas av artikel 5 krävs dock en intern plan för räddningsinsatser som skall utarbetas i samarbete med de behöriga myndigheterna. Alla uppgifter som ges nedan avser 1999.

Central nationell lagstiftning

Bundes-Immissionsschutzgesetz – BImSchG (federal lag för bekämpning av konsekvenserna av utsläpp)

Störfall-Verordnung (bestämmelsen om allvarliga tillbud)

1., 2., 3. Störfall-Verwaltungsvorschrift (första, andra och tredje förvaltningsföreskriften avseende bestämmelsen om allvarliga tillbud)

Behöriga myndigheter

Federala myndigheter

Federala ministeriet för miljö, naturvård och kärnsäkerhet

Federala arbetsmarknads- och socialministeriet

Federala inrikesministeriet

Delstatsmyndigheter

Olika ministerier och lokala myndigheter

Områden/aktiviteter som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

1997 omfattades 1 955 anläggningar i Tyskland av artikel 5, och 1998 och 1999 uppgick dessa siffror till 1 893 respektive 1 903. Som förklarats ovan finns det inte några uppgifter om antalet områden. Andelen "nya" anläggningar var omkring 14 % varje år.

Figur 6

Totalt antal områden/anläggningar

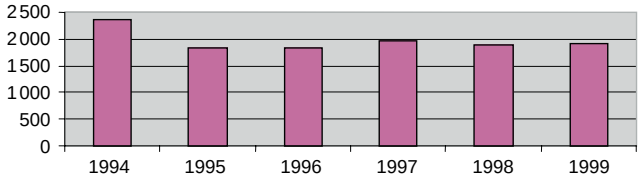

Efter en kraftig minskning mellan 1994 och 1995 låg antalet anläggningar i Tyskland kvar på cirka 1 900 under rapporteringsperioden 1997–1999.

Säkerhetsrapporter

1 874 säkerhetsrapporter för 1999 har redan lämnats in till de behöriga myndigheterna och 1 849 har granskats. 1997 granskades 1 754 säkerhetsrapporter av totalt 1 955. 1998 granskades 1 869 säkerhetsrapporter av totalt 1 893. Det väntas inte några fler rapporter.

Det finns inte några uppgifter om interna planer för räddningsinsatser, eftersom sådana uppgifter – vilket förklaras ovan – ännu inte har samlats in separat. 1997 var antalet 1 955 och 1998 var det 1 893.

Externa planer för räddningsinsatser

Det finns inte några uppgifter om externa planer för räddningsinsatser, eftersom sådana uppgifter – vilket förklaras ovan – ännu inte har samlats in.

Inspektioner

1 849 säkerhetsrapporter har granskats och bedömts vara tillräckliga. Det finns för närvarande inte några uppgifter om hur många inspektioner som genomförts i enlighet med artikel 7.2 (fråga 6 b). Det finns inte heller några separata uppgifter om vilka formella krav som ställts av de behöriga myndigheterna eller vilka rättsliga åtgärder som vidtagits av dessa efter granskning av säkerhetsrapporterna med avseende på kraven i artikel 7.1 (fråga 5). Vidare finns det inte några uppgifter om hur många säkerhetsrapporter som granskats av oberoende externa experter (fråga 7a).

Information till allmänheten

Information till allmänheten lämnades i 1 610 fall under 1997, i 1 559 fall under 1998 och i 1 562 fall under 1999. I samband med genomförandet av artikel 8 i Seveso I-direktivet offentliggjordes riktlinjer och en undersökning från det federala miljökontoret om hur ändamålsenlig den information är som lämnas till allmänheten. Verksamhetsutövaren skall informera allmänheten, men informationen skall lämnas till de lokala behöriga myndigheterna för godkännande.

Anmälan av olyckor

30 storolyckor som inträffade under rapporteringsperioden anmäldes till databasen MARS.

Kommentarer

Under den period som undersökts skedde det inte några större förändringar när det gäller Tysklands politik för att förebygga storolyckor. Den behöriga myndigheten förbereder nu övergången till Seveso II-direktivet.

4.2.4 *Grekland*

Central nationell lagstiftning

Ramlag 1650/1986 om miljön

Lag 1568/1985 om hälsa och säkerhet

Gemensamt ministerbeslut 18187/272 av den 24 februari 1988 (införlivande med grekisk lagstiftning av direktiv 82/501/EEG och dess första ändring)

Gemensamt ministerbeslut 77119/4607 av den 19 juli 1993 (införlivande av den andra ändringen av direktiv 82/501/EEG och vissa ändringar)

Behöriga myndigheter

Ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten (kontaktorgan för Grekland)

Brandförsvarets huvudkontor, direktoratet för brandskydd

Näringslivsministeriet

Hälsoministeriet

Arbetsmarknadsministeriet

Myndigheter som ansvarar för genomförandet

Inrikesministeriet

Jordbruksministeriet

Transport- och kommunikationsministeriet

Ministeriet för handelsflottan

Lokala myndigheter (prefekturer)

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

Det finns 56 områden som omfattas av artikel 5, av vilka fyra är nybyggda.

Aktiviteter på områdena

På dessa områden bedrivs 56 olika aktiviteter, av vilka fyra är nya.

Säkerhetsrapporter

Det har redan lämnats in 56 säkerhetsrapporter och det väntas inte några fler. 49 säkerhetsrapporter omfattar interna planer för räddningsinsatser och de behöriga myndigheterna har bedömt att 45 av dem är tillräckliga. Omkring 92 % av säkerhetsrapporterna innehåller en intern plan för räddningsinsatser.

Figur 7

Granskade och godkända säkerhetsrapporter

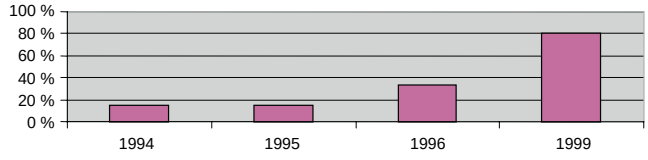

Andelen säkerhetsrapporter som granskats av de behöriga myndigheterna och bedömts vara tillräckliga för den administrativa uppföljningen ökade under perioden 1994–1999 och uppgick 1999 till 80 %.

Andelen områden på vilka formella krav ställts eller där rättsliga åtgärder vidtagits av de behöriga myndigheterna efter granskning av säkerhetsrapporterna var cirka 89 % under rapporteringsperioden.

Externa planer för räddningsinsatser

Det finns externa planer för räddningsinsatser för två områden. Ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten har, i samarbete med prefekturerna för de mest industrialiserade områdena (Attika, Thessaloniki, Pireus) och externa experter, upprättat allmänna planer för räddningsinsatser i händelse av en industriolycka i dessa områden, och har för avsikt att utarbeta planer för räddningsinsatser för omgivningen runt varje industrianläggning som omfattas av artikel 5 i rådets direktiv 82/501/EEG. Man planerar att upprätta totalt 30 externa planer för räddningsinsatser i dessa tre områden.

Inspektioner

45 områden (80 %) har inspekterats under rapporteringsperioden.

Figur 8

Inspekterade områden

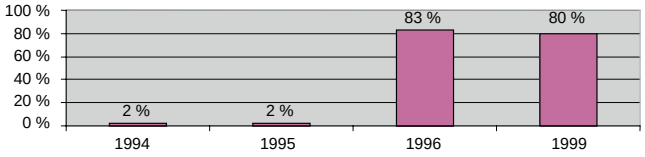

Andelen inspekterade områden har inte förändrats nämnvärt sedan 1996.

Information till allmänheten

Endast från ett område har det lämnats information till allmänheten.

Allmänna kommentarer

Även om en större andel av de säkerhetsrapporter som de behöriga myndigheterna granskat bedömts vara tillräckliga, återstår ett stort antal problem när det gäller information till allmänheten och externa planer för räddningsinsatser. Såsom nämnts ovan kommer dessa problem att lösas inom den närmaste framtiden.

4.2.5 *Spanien*

Central nationell lagstiftning

Nationell lagstiftning

Decreto real nº 1254/1999, de 21 de Julio de 1999.

Lagstiftning i de olika autonoma regionerna

I Spanien finns det 19 behöriga myndigheter i de autonoma regionerna som har lagstadgade befogenheter i de olika geografiska områdena. Detta innebär att de måste anta särskilda bestämmelser för att genomföra den nationella lagstiftningen. Varje region har antagit sitt eget dekret i vilket de utser den behöriga regionala myndighet som skall ansvara för att de olika kraven i direktivet uppfylls.

Behöriga myndigheter

Nationell behörig myndighet

Dirección General de Protección Civil – Ministerio de Interior (generaldirektoratet för räddningstjänsten – Inrikesministeriet) i samarbete med det nationella näringslivs-, miljö- och arbetsmarknadsministeriet samt med den nationella räddningstjänsten i varje provins.

Autonoma regioner

I allmänhet är det den myndighet som ansvarar för räddningstjänsten i respektive region som samordnar genomförandet av direktivet i regionen med andra regionala myndigheter, t.ex. med myndigheter som ansvarar näringsliv, miljö och arbetsmarknad.

Lokala myndigheter

De olika berörda kommunerna måste upprätta egna externa planer för räddningsinsatser enligt de riktlinjer som lämnats från den autonoma regionen.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

I slutet av 1999 omfattades 152 industriområden i Spanien av artikel 5, av vilka fem var nybyggda.

Aktiviteter på områdena

På dessa områden bedrivs 164 olika aktiviteter, av vilka fem är nya.

Säkerhetsrapporter

Det har redan lämnats in 160 säkerhetsrapporter till de behöriga myndigheterna och ytterligare fem väntas. Alla mottagna säkerhetsrapporter innehåller interna planer för räddningsinsatser. Antalet säkerhetsrappor-

ter som lämnats in är större än antalet industriområden som omfattas av direktivet eftersom det för vissa av de områden som endast omfattas av artiklarna 3 och 4 frivilligt har lagts fram säkerhetsrapporter till den behöriga myndigheten, för att rapporterna skall kunna tas med i planeringen av räddningsinsatser utanför anläggningarna.

Figur 9

Granskade och godkända säkerhetsrapporter

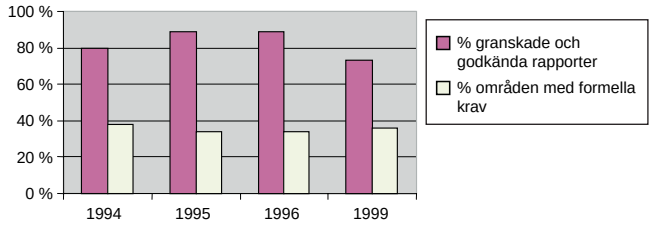

Andelen granskade och godkända säkerhetsrapporter har inte följt samma utveckling som i de flesta andra medlemsstater utan minskade under rapporteringsperioden 1997–1999. Andelen områden på vilka det ställts formella krav var konstant under de två rapporteringsperioderna.

Formella åtgärder/rättsliga krav

Andelen områden på vilka formella krav ställts eller där rättsliga åtgärder vidtagits av de behöriga myndigheterna efter granskning av säkerhetsrapporterna var cirka 36 % under rapporteringsperioden.

Externa planer för räddningsinsatser

Det finns 108 externa planer för räddningsinsatser för dessa områden, vilket innebär att cirka 71 % av områdena har sådana planer.

Inspektioner

Under treårsperioden var 80 områden föremål för den typ av inspektioner som avses i artikel 7.2, dvs. i genomsnitt cirka 18 % per år.

Information till allmänheten

Från 26 % av områdena har det lämnats information till allmänheten under denna treårsperiod. I den spanska förordning varigenom direktiv 82/501/EEG och ändringar av detta direktiv genomförs, föreskrivs att de behöriga myndigheterna i regionerna, i samarbete med verksamhetsutövarna i de berörda områdena, skall lämna information till allmänheten.

Denna information sprids genom allmänna kampanjer (broschyrer, intervjuer, presentationer osv.).

Anmälan av olyckor

Fyra storolyckor har anmälts till kontoret för risker för storlyckor (MAHB). Två olyckor inträffade i verksamheter för vilka de striktare kraven gäller och två i verksamheter för vilka de mindre strikta kraven gäller.

4.2.6 *Frankrike*

Central nationell lagstiftning

Lag av den 19 juli 1976 om anläggningar för miljöskydd som omfattas av direktivet

Lag av den 22 juli 1987 om förebyggande av allvarliga risker

Behöriga myndigheter

Miljöministeriet ansvarar för lagstiftningen om anläggningar som omfattas av direktivet.

Inrikesministeriet ansvarar för den övergripande organisationen av räddningstjänster och beredskap för nödsituationer.

Prefekten i respektive departement utfärdar tillstånd. De inspektörer från DRIRE (regional myndighet för industri, forskning och miljö) som inspekterar anläggningar som omfattas av direktivet bistår prefekten i tekniska frågor. Prefekten i respektive departement utarbetar den externa planen för räddningsinsatser.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

1996 omfattades 392 områden av artikel 5 i Sevesodirektivet. I slutet av 1998 omfattades 371 områden av artikel 5.

Aktiviteter på områdena

Under 1996 bedrevs 698 olika aktiviteter och 740 aktiviteter bedrevs på de områden som anges i fråga 1a.

Säkerhetsrapporter

850 säkerhetsrapporter har lämnats in till de behöriga myndigheterna och det väntas inte några fler. Alla säkerhetsrapporter har granskats av tillsynsmyndigheten. Cirka 52 % av säkerhetsrapporterna innehåller en intern plan för räddningsinsatser.

Figur 10

Antal mottagna säkerhetsrapporter per område och per aktivitet

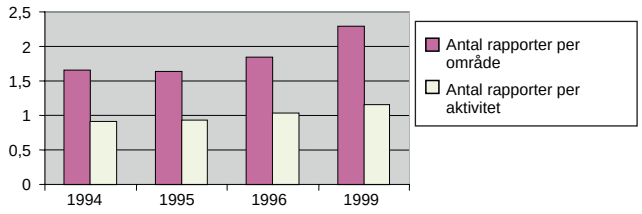

Antalet mottagna säkerhetsrapporter ökade med 34 % under perioden 1994–1999 samtidigt som antalet områden minskade något, vilket ledde till en ökning av antalet mottagna säkerhetsrapporter per område. Eftersom även antalet aktiviteter ökade under perioden 1994–1999 märks också en mindre ökning av antalet mottagna säkerhetsrapporter per aktivitet.

Externa planer för räddningsinsatser

För 280 områden fanns det en extern plan för räddningsinsatser i slutet av 1998.

Figur 11

Områden för vilka det finns en extern plan för räddningsinsatser

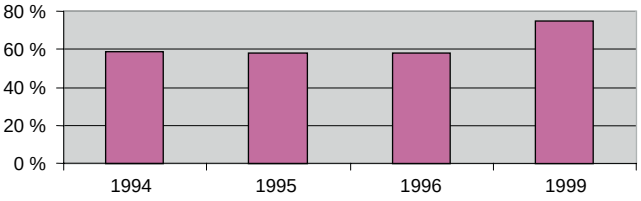

Andelen områden för vilka det finns en extern plan för räddningsinsatser ökade och uppgick i slutet av 1999 till 75 %.

Inspektioner

Det finns inte några uppgifter vare sig om sådana inspektioner som avses i artikel 7.2 eller om några rättsliga åtgärder från de behöriga myndigheternas sida.

I genomsnitt görs varje år 20 000 inspektioner av de verksamheter som omfattas av lagen av den 16 juli 1976 (63 000 verksamheter för vilka det krävs tillstånd).

Information till allmänheten

I 280 fall har det lämnats information till allmänheten i enlighet med artikel 8 i Seveso-direktivet.

Figur 12

Områden från vilka information lämnats till allmänheten

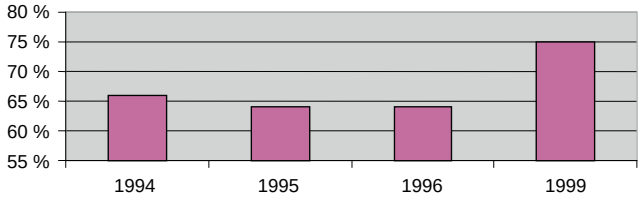

Andelen områden från vilka det lämnades information till allmänheten ökade under perioden 1997–1999 och uppgick 1999 till 75 %.

Kommentarer

63 000 verksamheter omfattas av lagen av den 16 juli 1976 och för dessa krävs tillstånd. I en ansökan om tillstånd måste det framför allt ingå en konsekvensbedömning och en riskbedömning. Dessa studier är av avgörande betydelse för att förebygga storolyckor genom att minska riskerna vid källan, genomföra krisplanering, kontrollera urbaniseringen och informera allmänheten.

4.2.7 *Irland*

Central nationell lagstiftning

Bestämmelser avseende Europeiska gemenskapens lagstiftning (risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter), 1986 ([1])

Bestämmelser avseende Europeiska gemenskapens lagstiftning (risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter), 1989 ([2])

Bestämmelser avseende Europeiska gemenskapens lagstiftning (risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter), 1992 ([3])

Myndigheter

Central behörig myndighet:

— Nationella myndigheten för säkerhet och hälsa på arbetsplatsen

([1]) S.I. No. 292-1986.
([2]) S.I. No. 34-1989.
([3]) S.I. No. 21-1992.

Lokala behöriga myndigheter

— Garda Síochána (polis)

— Lokala myndigheter

— Regionala hälsovårdsmyndigheter

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

I Irland fanns det 20 områden som omfattades av artikel 5 i direktivet i slutet av 1996, 19 i slutet av 1997 och 16 i slutet av 1999. Stängningen av två företag innebar en minskning med två områden.

Aktiviteter på områdena

Irland tillämpar Seveso-direktivet på hela området för verksamheten i stället för på enskild industriell aktivitet. Det finns därför inte några enskilda uppgifter om aktiviteter. Med ett undantag bedrivs endast en aktivitet per område, så antalet aktiviteter är detsamma som antalet områden plus ett.

Säkerhetsrapporter

1997 mottogs 18 säkerhetsrapporter av totalt 19 väntade rapporter. 1998 mottogs 17 säkerhetsrapporter av totalt 18 väntade rapporter och 1999 mottogs alla 16 rapporter som väntades. Samtliga säkerhetsrapporter omfattar en intern plan för räddningsinsatser och har bedömts vara tillräckliga för den administrativa uppföljningen.

Figur 13

Områden på vilka det ställts formella krav och godkända säkerhetsrapporter

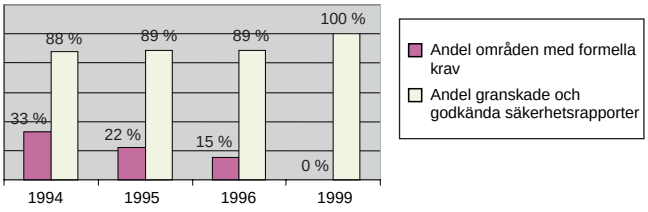

Medan andelen områden på vilka det ställts formella eller rättsliga krav minskade under perioden 1994–1999, ökade andelen granskade och godkända säkerhetsrapporter (som redan 1994 var förhållandevis hög jämfört med EU-genomsnittet) som 1999 uppgick till 100 %.

Granskningen av säkerhetsrapporterna har inte lett till några formella krav eller rättsliga åtgärder under den aktuella perioden.

Externa planer för räddningsinsatser

1997 och 1998 hade 13 områden en extern plan för räddningsinsatser. 1999 hade 12 områden en extern plan för räddningsinsatser, dvs. 75 % av områdena. Tre områden bedömdes inte utgöra någon risk för allmänheten i omgivningen.

Inspektioner

1997 och 1998 var 16 områden föremål för sådana inspektioner som avses i artikel 7, dvs. 85 % av områdena. 1999 var 12 områden föremål för inspektion, dvs. 75 % av områdena.

Information till allmänheten

Under den aktuella perioden har det från tre områden inte lämnats erforderlig information till allmänheten. Andelen områden från vilka det inte lämnats någon information till allmänheten var således omkring 80 %. För ta reda på om information lämnats till allmänheten besökte inspektörerna ett antal personer i närheten av området för att höra om de erhållit någon information.

Anmälan av olyckor

Det inträffade inte några storolyckor under rapporteringsperioden.

4.2.8 *Italien*

Central nationell lagstiftning

Decreto del Presidente della Repubblica del 17 maggio 1998, n. 175 attuativo della direttiva CEE n. 82/501, relativi ai rischi di incidenti rilevanti connessi con determinate attivitá industriali.

Decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri del 31 marzo 1989 sull'applicazione dell'articolo 12 del DPR 175/88.

Decreto del Ministero dell'Ambiente del 20 maggio 1991; modificazioni ed integrazioni al DPR 17/05/1988 n. 175, in recipimento della direttiva CEE n. 86/610 che modifica la direttiva CEE n. 82/501 relativa ai rischi di incidenti rilevanti connessi con determinate attivitá industriali.

Decreti Legge som ej överförts till lagar: D.L. 10 gennaio 1994 n. 13, 10 marzo 1994 n. 278, 8 luglio 1994 n. 437, 7 settembre 1994, n. 529, 7 novembre 1994, n. 618, 7 gennaio 1995 n. 2, 9 marzo 1995 n. 65, 10 maggio 1995 n. 160, 7 luglio 1995 n. 271, 7 settembre 1995 n. 371, 8 novembre 1996 n. 5, 8

marzo 1996 n. 111, 3 maggio 1996 n. 245, 8 luglio 1996 n. 351, 6 settembre 1996 n. 461.

Behöriga myndigheter

Ministero dell'Ambiente, Servizio Inquinamento Atmosferico, Acustico e delle Industrie a rischio. Miljöministeriet är den centrala myndighet som övervakar verksamheten i samband med Seveso I-direktivet.

Ministero dell'Industria, Direzione Generale Fonti de Energia.

Ministero dell'Interno, Direzione Generale della Protezione Civile e dei Servizi Antincendio.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

1999 uppgav de italienska myndigheterna att 313 områden omfattades av artikel 5. Dessa uppgifter verkar inte stämma med det faktum att 430 områden angavs 1996. Det beror på att man räknar antalet områden på ett annat sätt än tidigare.

Figur 14

Antal områden

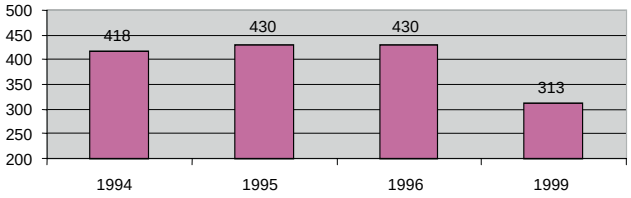

Aktiviteter på områdena

Inga uppgifter har lämnats.

Säkerhetsrapporter

De behöriga myndigheterna har mottagit 301 säkerhetsrapporter och 12 säkerhetsrapporter saknas. 64 % av säkerhetsrapporterna har granskats.

Formella åtgärder/rättsliga krav

Formella krav har ställts på 12 områden på grund av bristande anmälan. Många säkerhetsrapporter är fortfarande föremål för utredning.

Externa planer för räddningsinsatser

272 externa planer för räddningsinsatser har upprättats för totalt 313 områden, men många planer är preliminära eftersom 192 planer fortfarande är föremål för utredning.

Inspektioner

Under 1994 genomfördes sådana inspektioner som avses i artikel 7.2 på 40 områden. Under 1996 ökade antalet inspektioner till 179. 1999 genomfördes 65 inspektioner. Inga säkerhetsrapporter har granskats av oberoende externa experter. Det finns inte några uppgifter om hur många säkerhetsrapporter som har granskats av de behöriga myndigheterna och som bedömts vara tillräckliga för den administrativa uppföljningen för att de krav som avses i artikel 7 skall vara uppfyllda.

Information till allmänheten

Det har lämnats information till allmänheten från alla områden (informationskampanjer, offentliggörande i lokaltidningar, offentliga sammankomster och möten).

4.2.9 *Luxemburg*

Central nationell lagstiftning

Lag av den 17 juni 1994 om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen ([1])

Lag av den 17 juni 1994 om hälsovård på arbetsplatsen ([2])

Lag av den 8 juni 1994 om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen i den offentliga sektorn ([3])

Lag av den 9 maj 1990 om farliga, ohälsosamma eller skadliga anläggningar ([4])

Förordning av den 18 maj 1990 om att förteckna och klassificera farliga, ohälsosamma eller skadliga anläggningar ([5]), ändrad genom förordning av den 9 november 1993 ([6])

Förordning av den 10 april 1987 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter ([7]), ändrad genom förordning av den 19 juli 1991 ([8])

Lag av den 27 februari 1986 om medicinsk katastrofhjälp

([1]) Mémorial A 55, 1 juli 1994, s. 1060.
([2]) Mémorial A 55, 1 juli 1994, s. 1054.
([3]) Mémorial A 55, 1 juli 1994, s. 1050.
([4]) Mémorial A 55, 1 maj 1990, s. 310.
([5]) Mémorial A 55, 23 maj 1990, s. 316.
([6]) Mémorial A 91, 1 december 1990, s. 1652.
([7]) Mémorial A 23, 10 april 1987, s. 305.
([8]) Mémorial A 49, 2 augusti 1990, s. 999.

Lag av den 18 november 1976 om organisering av katastrofinsatser ([1]), ändrad genom lag av den 11 januari 1990 ([2])

Lag av den 4 april 1974 om organisering av en yrkes- och gruvinspektion ([3]), ändrad genom lag av den 9 maj (se ovan) och lag av den 17 juni 1994 (se ovan)

Behöriga myndigheter

En kommitté med företrädare för olika ministerier, där arbetsmarknadsministern är ordförande och som består av företrädare för miljö-, hälso- och inrikesministeriet samt yrkes- och gruvinspektionen och av experter

Arbetsmarknadsministeriet

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

I Luxemburg finns total fyra områden.

Aktiviteter på områdena

På varje område bedrivs endast en aktivitet.

Säkerhetsrapporter

Två säkerhetsrapporter har mottagits av de behöriga myndigheterna.

Externa planer för räddningsinsatser

För två områden finns det en extern plan för räddningsinsatser.

Inspektioner

Två områden har varit föremål för sådana inspektioner som avses i artikel 7.2.

Information till allmänheten

Det har inte lämnats information till allmänheten från något område.

4.2.10 *Nederländerna*

Central nationell lagstiftning

Lag om miljöledning ([4])

Dekret om verksamheter och tillstånd ([5])

Dekret om risker för storolyckor ([6])

Lag om arbetsförhållanden ([7])

Dekret om arbetsförhållanden (kapitel 2, avsnitt 2) ([8])

Lagar om katastrofer och storolyckor ([9])

Dekret om information om katastrofer och storolyckor ([10])

Lagen om offentlighet i förvaltningen ([11])

Behöriga myndigheter

Social- och arbetsmarknadsministeriet

Ministeriet för bostäder, fysisk planering och miljö

Inrikesministeriet

Myndigheter som ansvarar för genomförandet

Regionala styrelser (provinser)

Kommunstyrelser (kommuner)

Yrkesinspektionen

Kommunfullmäktiges ordförande

Verkställande kommittéer för brandförsvaret

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

Under 1994 omfattades 115 områden av artikel 5. För 91 av dessa var man tvungen att utarbeta arbetarskyddsrapporter. Tre av dessa områden hade nyligen byggts och 46 hade nyligen kommit att omfattas av bestämmelserna genom att direktiv 88/610/EEG trädde i kraft. Antalet områden ökade och uppgick till 124 under 1996 och till 129 under 1999. Fem nya områden har tillkommit sedan den senaste rapporteringsperioden.

([1]) Mémorial A 69, 24 november 1976, s. 1125.
([2]) Mémorial A 4, 27 januari 1990, s. 26.
([3]) Mémorial A 27, 18 april 1974, s. 486.
([4]) Stb. (Staatblad van het Koninkrijk der Nederlanden) 1994/80.
([5]) Stb. 1993/50.
([6]) Stb. 1992/291.
([7]) Stb. 1980/664.
([8]) Stb. 1997/60.
([9]) Stb. 1985/88.
([10]) Stb. 1994/463.
([11]) Stb. 1991/703, senast omarbetad genom lag av den 16 december 1993, Stb. 1993/650.

Aktiviteter på områdena

På dessa områden bedrevs 611 olika aktiviteter under 1999, av vilka 15 nya.

Figur 15

Antal aktiviteter per område

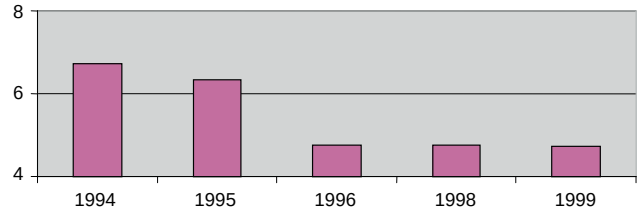

Antalet aktiviteter per område minskade under de två rapporteringsperioderna och särskilt under 1995–1996. Nederländerna är emellertid fortfarande det land i Europeiska unionen som har flest aktiviteter per område.

Säkerhetsrapporter

De behöriga myndigheterna har mottagit 129 säkerhetsrapporter och ytterligare fem väntas. 124 säkerhetsrapporter innehåller interna planer för räddningsinsatser. 109 säkerhetsrapporter har granskats.

Figur 16

Godkända säkerhetsrapporter och områden på vilka det ställts formella krav

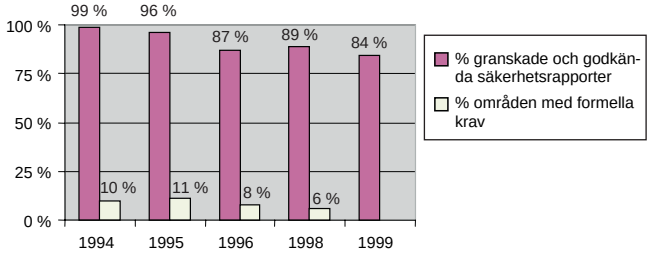

Andelen granskade och godkända säkerhetsrapporter minskade under de två rapporteringsperioderna, liksom andelen områden på vilka det ställts formella krav.

Externa planer för räddningsinsatser

För 103 områden finns det en extern plan för räddningsinsatser.

Information till allmänheten

I 80 fall informerades allmänheten om riskerna på platsen. I sju fall utfärdade de tillståndsgivande myndigheterna meddelanden på grundval av informationen i säkerhetsrapporten.

Anmälan av olyckor

Under rapporteringsperioden anmäldes tre olyckor till databasen MARS.

Kommentarer

Genomförandet av Seveso II-direktivet har setts som ett tillfälle att öka samordningen vid hantering av risker för allvarliga olyckshändelser. Den huvudsakliga lagstiftningen, dvs. 1999 års beslut om risker för allvarliga olyckshändelser (BRZO), baseras på fyra rättsakter och har undertecknats av tre ministrar. De tre berörda tillsynsmyndigheterna samarbetar med varandra vid bedömning av säkerhetsrapporter och inspektioner av områden. De avgör tillsammans huruvida de risker som redovisas i rapporten är godtagbara eller ej. Deras beslut är offentligt.

För att underlätta genomförandet har följande åtgärder vidtagits: tillsynsmyndigheterna har fått anställa mer personal, det har utarbetats en vägledning för tillsynsmyndigheter som beskriver det samordnade tillvägagångssättet och personalen vid tillsynsmyndigheterna har fått utbildning. Intensiva diskussioner med näringsliv, arbetstagare och tillsynsmyndigheter resulterade i ett samförståndsdokument: ”Rapport om informationskraven i 1999 års beslut om risker för allvarliga olyckshändelser”, som används vid tolkning av beslutet. Den största utmaningen blir att hantera det stora antalet säkerhetsrapporter som väntas inkomma före februari 2001. Ministerierna håller också på att utarbeta ett dekret för att hantera större risker i samband med transportverksamhet på ett sätt som överensstämmer med Seveso II-direktivet.

4.2.11 *Österrike*

Allmänna kommentarer

Österrike blev medlem i Europeiska unionen 1995. Landet hade då redan genomfört relevanta delar av Seveso I-direktivet genom bestämmelsen om storolyckor från 1991, som är ett tillägg till handels- och industrilagen (den huvudsakliga lagstiftningen om tillståndssystem för industriella anläggningar). Till skillnad från vad som var fallet i andra länder fanns termen ”område” (eller ”verksamhet” som nu definieras i

Seveso II-direktivet) redan i den österrikiska lagstiftningen, medan termerna ”anläggning” eller ”aktivitet” inte användes på ett enhetligt sätt av olika myndigheter och inte definierades i lag innan Seveso II-direktivet genomfördes (se nedan). Det rättsliga regelverket har inte förändrats sedan den föregående rapporteringsperioden.

Central nationell lagstiftning

Bestämmelse om storolyckor av den 28 november 1991 ([1]), som grundas på handels- och industrilagen ([2]).

Bestämmelse om information om industriolyckor av den 25 maj 1994 ([3]), som grundas på lagen om miljöinformation ([4]).

Behöriga myndigheter

Federala finansministeriet

Federala miljöministeriet

Områden/aktiviteter som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

Totalt 140 områden omfattades av artikel 5 i slutet av 1996. På grund av kapacitetsnedskärningar på flera områden minskade antalet till 133 under 1999.

Säkerhetsrapporter

Såsom nämndes i föregående rapport var många av de säkerhetsrapporter som lämnats in till myndigheterna otillräckliga, beroende på verksamhetsutövarnas bristfälliga kunskaper om kraven i Seveso I-direktivet, och måste returneras (106 rapporter under 1995–1996). I och med att säkerhetsrapporternas kvalitet förbättrades, märktes en markant ökning av antalet säkerhetsrapporter som lämnades in till myndigheterna. En annan orsak till denna ökning är att säkerhetsrapporterna måste uppdateras, särskilt vid större förändringar i anläggningen.

I slutet av 1999 hade 219 säkerhetsrapporter (av totalt 231 väntade rapporter) lämnats in, varav totalt 141 bedömdes vara tillräckliga. 37 säkerhetsrapporter från 24 områden returnerades med en begäran om ytterligare information, eller på grund av att de vidtagna åtgärderna var otillräckliga.

Det är viktigt att notera att 231 rapporter väntades, eftersom många företag upprättar en säkerhetsrapport per anläggning eller aktivitet. Alla säkerhetsrapporter skall innehålla interna planer för räddningsinsatser.

Figur 17

Granskade och godkända säkerhetsrapporter

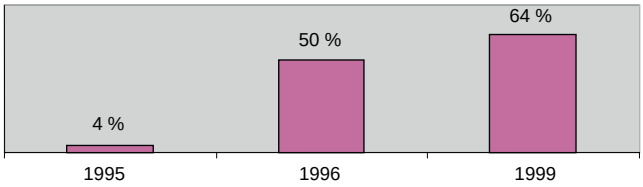

Externa planer för räddningsinsatser

I slutet av 1999 fanns det enligt uppgift 23 externa planer för räddningsinsatser. Denna minskning jämfört med föregående period berodde på att det aviserade genomförandet av Seveso II-direktivet dragit ut på tiden i nästan två år och på att man inte fastställt vilken kompetens som erfordras för att upprätta externa planer för räddningsinsatser.

Inspektioner

Enligt uppgift genomfördes 73 sådana inspektioner som avses i artikel 7.2 under 1995. Vissa av dessa inspektioner upprepas varje år och de flesta av dem genomförs i enlighet med det gällande kravet att inspektioner skall genomföras vart tredje år. Under 1996 inspekterades totalt 78 områden. Enligt uppgift genomfördes 61 inspektioner mellan 1996 och 1999. Vissa inspektioner upprepas varje år, men tidsintervallet fastställs i de flesta fall i enlighet med det gällande kravet att inspektioner skall genomföras vart tredje år. Totalt 50 områden inspekterades under 1999.

Information till allmänheten

Österrike har genomfört artikel 8 genom en separat lag, närmare bestämt bestämmelsen om information om storolyckor. Enligt uppgift lämnades information till allmänheten från 69 områden.

([1]) BGBl. nr 593/1991.
([2]) Nr 50/1974, version i den kompletterande lagen BGBl.
([3]) BGBl. nr 391/1994.
([4]) BGBl. nr 495/1993.

Figur 18

Områden från vilka det lämnats information till allmänheten

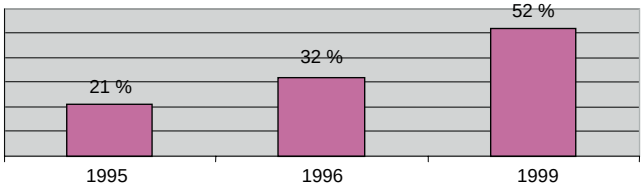

Andelen områden från vilka det lämnats information till allmänheten ökade under de två rapporteringsperioderna och förväntas fortsätta öka inom ramen för Seveso II-direktivet.

Anmälan av olyckor

Det bör påpekas att det österrikiska centret för rapportering inte upprättades förrän under 1997. Sedan dess har tre storolyckor anmälts till kommissionen.

Kommentarer

På grund av det federala systemet i Österrike är det fortfarande svårt att på ett effektivt sätt samla in uppgifter för varje år. Hela rapporteringssystemet är ganska nytt och det kommer att förbättras genom att det upprättas endast ett rapporteringscentrum i provinserna.

Grunden till Seveso-lagstiftningen i Österrike fanns långt före landets anslutning till Europeiska unionen och ansvaret för lagstiftningen vilar på flera olika myndigheter. Kravet att genomföra Seveso II-direktivet ses som en möjlighet att göra regelverket mer enhetligt.

4.2.12 *Portugal*

Central nationell lagstiftning

Dekret nr 204/93 av den 3 juni 1993 (Diário da República No. 129 I-A). Genom denna lag genomförs den ändrade versionen av Seveso-direktivet (direktiven 87/216/EEG och 88/610/EEG).

Behörig myndighet

Tekniska myndigheten för risker för storolyckor i industriell verksamhet (ATRIG). Detta är ett organ i vilket företrädare för olika ministerier ingår, vars ordförande är generaldirektören för miljö från det portugisiska miljöministeriet. Myndigheten har sin bas på generaldirektoratet för miljö.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

I slutet av 1999 omfattades 36 områden av artikel 5, av vilka tre var nybyggda. Av de 36 områden som omfattades av artikel 5 var endast ett nytt.

Figur 19

Antal områden

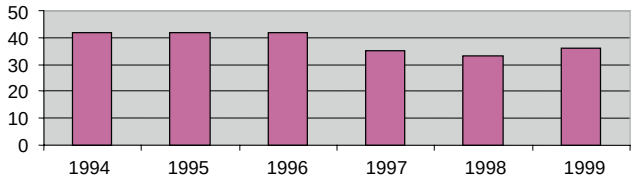

Minskningen av antalet områden som omfattas av artikel 5 förväntades redan i den föregående rapporten, på grund av att vissa ämnen ersätts inom processindustrier som glas-, pappersmasse- och pappersindustrin, att gasol ersätts av naturgas och att lagren i vissa fall minskar.

Aktiviteter på områdena

I Portugal tillämpas Seveso I-direktivet på en verksamhets hela område och inte på aktiviteter som bedöms var för sig. Verksamhetsutövaren på området behöver endast lämna in en säkerhetsrapport per område, oberoende av hur många olika typer av aktiviteter som bedrivs där. Därför finns det inte några uppgifter att tillgå angående aktiviteterna.

Säkerhetsrapporter

Det har redan lämnats in 36 säkerhetsrapporter. Alla säkerhetsrapporter innehåller en intern plan för räddningsinsatser. ATRIG (den nationella behöriga myndigheten) granskade 35 säkerhetsrapporter under 1997, vilket i 26 fall ledde till att de behöriga myndigheterna ställde formella krav eller vidtog rättsliga åtgärder. Under 1998 granskade ATRIG 33 säkerhetsrapporter, vilket i 18 fall ledde till att de behöriga myndigheterna ställde formella krav eller vidtog rättsliga åtgärder. Under 1999 granskade ATRIG 34 säkerhetsrapporter, vilket i 18 fall ledde till att de behöriga myndigheterna ställde formella krav eller vidtog rättsliga åtgärder. Tre nya säkerhetsrapporter inkom under 1999, men två av dem var från befintliga verksamheter som nyligen kommit att omfattas av bestämmelserna.

Figur 20

Andel områden på vilka det ställts formella krav

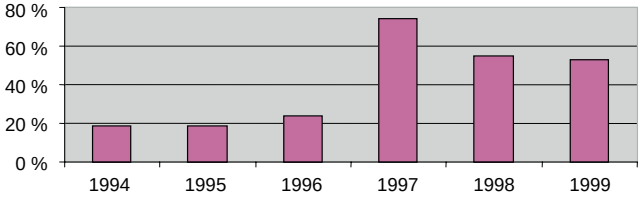

Externa planer för räddningsinsatser

I slutet av 1999 fanns det 18 externa planer för räddningsinsatser.

Figur 21

Andel områden för vilka det finns en extern plan för räddningsinsatser

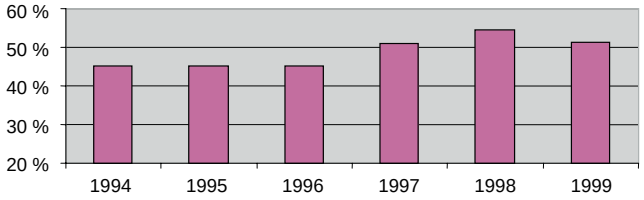

Inspektioner

Figur 22

Inspekterade områden

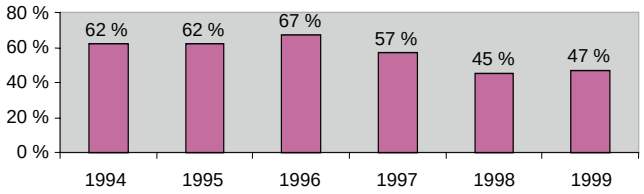

Andelen inspekterade områden minskade under denna rapporteringsperiod, vilket är oroande. Eftersom inspektionskraven i Seveso II-direktivet är enkla väntas förbättringar på detta område.

Information till allmänheten

Från 18 områden har information lämnats till allmänheten, vilket innebär att situationen har förbättrats något sedan förra rapporteringsperioden, men informationen till allmänheten måste förbättras inom ramen för Seveso II-direktivet.

Figur 23

Områden från vilka det lämnats information till allmänheten

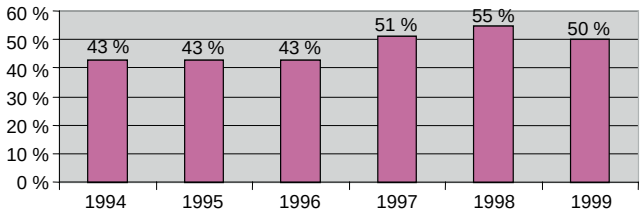

Anmälan av olyckor

Det inträffade tre allvarliga olyckshändelser under rapporteringsperioden och information om dessa har lagts in i databasen MARS.

4.2.13 *Finland*

Allmänna kommentarer

Finland har varit medlem i Europeiska unionen sedan den 1 januari 1995. Seveso-direktivet hade redan före anslutningen genomförts i den finska lagstiftningen inom ramen för EES-avtalet. Direktivet genomfördes genom att det infördes ändringar i lagstiftningen om hanteringen av kemikalier, om brand- och räddningsväsendet och om skydd i arbetet. Säkerhetsteknikcentralen (TUKES) är den centrala myndighet som har kontrollerat att bestämmelserna om avvärjande av storolyckor efterlevs. Kontrollen av att bestämmelserna om förberedelser inför olyckor och krisinsatser efterlevs har skötts av det lokala brand- och räddningsväsendet. Arbetarskyddsmyndigheterna har kontrollerat att bestämmelserna om anställdas säkerhet efterlevs.

Verksamhetsutövare på de områden där det finns risker för storolyckor var i planeringsfasen skyldiga att ansöka om tillstånd från säkerhetsteknikcentralen. En sådan ansökan skulle innehålla de flesta av de uppgifter som anges i artikel 5.1 a och b i direktivet. Dessutom skulle ansökan innehålla mer detaljerade tekniska beskrivningar av verksamheten och en bedömning av riskerna med den planerade aktiviteten. I dessa bedömningar skulle den möjliga händelseutvecklingen beskrivas vid en typisk olycka och en olycka av allvarligaste slag. För verksamheter där farliga ämnen hanteras i kvantiteter som överstiger de gränsvärden som anges i artikel 5.1 var verksamhetsutövarna skyldiga att komplettera licensansökan med en systematisk säkerhetsrapport i vilken man i detalj behandlade de möjliga riskkällorna och konsekvenserna av en olycka på och utanför området. Dessutom måste det i säkerhetsrapporten beskrivas vilka åtgärder som vidtagits inom verksamheten för att förebygga olyckor och begränsa konsekvenserna i händelse av en olycka. Vidare var verksamhetsutövaren skyldig att anmäla ändringar som genomfördes vid anläggningarna till säkerhetsteknikcentralen. Säkerhetsteknikcentralen, som bistods av lokala myndigheter, inspekterade en ny eller förändrad verksamhet innan den fick påbörjas.

När bestämmelserna om säkerhetsrapporten trädde i kraft tvingades man på de befintliga anläggningarna att sammanställa en säkerhetsrapport senast den 1 september 1995. Dessa rapporter har sedan granskats och slutsatserna har bedömts av säkerhetsteknikcentralen i ett särskilt förfarande.

Verksamhetsutövaren på ett område där det fanns risk för storolyckor var skyldig att utarbeta en intern plan för räddningsinsatser. Denna skulle lämnas till de lokala brand- och räddningsmyndigheterna, som ansvarade för att sammanställa externa planer. Enligt direktivet måste verksamhetsutövaren lämna information till allmänheten i enlighet med finska bestämmelser. Dessa skyldigheter började gälla den 1 september 1995.

Seveso II-direktivet

Större delen av Seveso II-direktivet införlivades i den finska lagstiftningen genom att vissa föreskrifter om kemikaliesäkerhet ändrades och genom att det utfärdades en förordning om industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier. Artiklarna om fysisk planering och externa planer för räddningsinsatser införlivades som en del av annan relevant lagstiftning. Även föreskrifterna om arbetarskydd ändrades.

Förordningen om industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier, samt de ändringar som gjordes i andra föreskrifter om kemikalier med anknytning till med denna förordning, trädde i kraft den 1 februari 1999. Huvudansvaret för denna lagstiftning ligger hos handels- och industriministeriet. I Finland omfattar lagstiftningen även småskalig industriell hantering och lagring av farliga kemikalier. Säkerhetsteknikcentralen bär huvudansvaret för att kontrollera att lagstiftningen efterlevs i praktiken, men de lokala myndigheterna kan i undantagsfall svara för översynen av småskalig hantering och lagring. Kontrollen av efterlevnaden av den nya lagstiftningen inleddes direkt efter ikraftträdandet. Under den period då direktivet och den finska lagstiftningen utarbetades spred säkerhetsteknikcentralen information om de nya kraven till berörda industrier och myndigheter, både genom riktlinjer och publikationer, och på sin webbplats. Säkerhetsteknikcentralens personal höll också ett stort antal föreläsningar i ämnet vid olika kurser och seminarier.

Miljöministeriet ansvarar för lagstiftningen om fysisk planering (i kraft sedan den 1 januari 2000), inrikesministeriet för planering av räddningsinsatser (i kraft sedan den 15 september 1999) och social- och hälsovårdsministeriet för lagstiftning om anställdas säkerhet (i kraft sedan den 23 september 1999).

Verksamheter som omfattas av Seveso II-direktivet är – enligt de ändrade föreskrifterna – skyldiga att ansöka om tillstånd innan några anläggningar uppförs. Säkerhetsteknikcentralen måste göra en inspektion innan verksamheten får inledas. En verksamhet är likaså skyldig att ansöka om tillstånd och måste genomgå inspektion innan driften får återupptas efter en större ändring eller utbyggnad. Vid mindre men ändå betydelsefulla ändringar vid en anläggning måste verksamhetsutövaren sända en anmälan till säkerhetsteknikcentralen. Vid hantering av tillståndsansökan inhämtar säkerhetsteknikcentralen yttranden både från de lokala räddningsmyndigheterna och de regionala arbetarskydds- och miljömyndigheterna. Även allmänheten har rätt att yttra sig över ansökan.

Alla befintliga Seveso-anläggningar hade redan beviljats tillstånd och inspekterats inom ramen för den tidigare lagstiftningen och säkerhetsteknik-centralen var ganska väl insatt i deras aktiviteter.

I Finland inspekteras Seveso-anläggningar regelbundet i enlighet med ett program som upprättas av säkerhetsteknikcentralen. Verksamheter för vilka de striktare kraven gäller inspekteras årligen och verksamheter för vilka de mindre strikta kraven gäller inspekteras vart tredje år. Ovannämnda myndigheter har rätt att komma med synpunkter på programmet och är normalt närvarande vid inspektionerna. 1999 identifierade man verksamheterna och genomförde inspektionsprogrammet för första gången.

De verksamheter för vilka de mindre strikta kraven gäller är skyldiga att upprätta ett dokument som beskriver policyn för att förebygga storolyckor. De måste också utse en person som ansvarar för att se till att denna policy följs och upprätthålls. Befintliga verksamheter skulle ha uppfyllt detta krav senast den 1 juli 2000.

Både verksamheter för vilka de strikta kraven gäller och sådana för vilka de mindre strikta kraven gäller är skyldiga att utse en person (eller flera personer, om det rör sig om en stor verksamhet) som känner till den lagstiftning och de föreskrifter som gäller för kemikalier (en driftsövervakare). Innan en person kan utses till driftsövervakare måste denne klara ett prov som anordnas av säkerhetsteknikcentralen.

De verksamheter för vilka de striktare kraven gäller är skyldiga att utarbeta en säkerhetsrapport som bland annat omfattar en beskrivning av säkerhetsledningssystemet. Nya verksamheter måste lämna in en säkerhetsrapport i god tid innan driften inleds. Befintliga verksamheter måste senast den 1 februari 2001 eller den 1 februari 2002 – beroende på verksamhetens status enligt tidigare lagstiftning – sända sina rapporter till säkerhetsteknikcentralen. Vid bedömning av

rapporterna begär säkerhetsteknikcentralen även in yttranden från andra berörda myndigheter. Säkerhetsrapporten och den förteckning över farliga kemikalier som hör samman med den måste vara tillgänglig för allmänheten, helst vid anläggningen.

Verksamheter för vilka de striktare kraven gäller måste informera lokalbefolkningen och de berörda samhällena om alla eventuella storolyckor som kan påverka dem. Befintliga verksamheter måste tillhandahålla en säkerhetsbroschyr efter att ha utarbetat säkerhetsrapporten.

Både de verksamheter för vilka de mindre strikta kraven gäller och dem för vilka de strikta kraven gäller måste upprätta en intern plan för räddningsinsatser och sända den till säkerhetsteknikcentralen för granskning. För befintliga verksamheter gäller samma tidsfrister som i fråga om säkerhetsrapporterna.

I Finland är det den lokala brandchefen som är ansvarig för att upprätta en extern plan för räddningsinsatser på grundval av de uppgifter som lämnats i verksamhetens säkerhetsrapport och i säkerhetsteknikcentralens utlåtande om denna.

Om en olycka inträffar inom ramen för en verksamhet är verksamhetsutövaren enligt lag skyldig att snarast möjligt underrätta säkerhetsteknikcentralen om detta. Om nödvändigt gör säkerhetsteknikcentralen en utredning av olyckan och vidtar på grundval därav lämpliga åtgärder.

Central nationell lagstiftning

Förordning om industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier (682/90, ändring 703/92)

Flytgasförordning (711/93)

Naturgasförordning (1058/93)

Förordning om explosiva varor (473/93)

Inrikesministeriets föreskrift om förberedelser inför kemikalieolyckor (7/94)

Statsrådets beslut om avvärjande av storolyckor på grund av kemikalier (1705/91)

Den första förordningen grundas på kemikalielagen (744/89) och lagen om explosionsfarliga ämnen (263/53). Förordning 2–4 har sin grund enbart i lagen om explosionsfarliga ämnen. Inrikesministeriets föreskrift har utfärdats på grundval av lagen om brand- och räddningsväsendet (559/75). Statsrådets beslut grundas på lagen om skydd i arbete (299/58).

Behöriga myndigheter

Säkerhetsteknikcentralen ansvarar för att kontrollera efterlevnaden av förordning 1–5. Säkerhetsteknikcentralen sorterar under handels- och industriministeriet.

Vad beträffar fysisk planering (6) är det de lokala planeringsmyndigheterna som i samarbete med de regionala miljöcentrumen kontrollerar att lagstiftningen efterlevs. Dessa myndigheter står under miljöministeriets överinseende. Säkerhetsteknikcentralen är den behöriga myndighet som rådfrågas när det gäller ett område som omfattas av Seveso-direktivet.

De lokala brand- och räddningsmyndigheterna kontrollerar efterlevnaden av inrikesministeriets föreskrift (7) under ministeriets ledning.

Social- och hälsovårdsministeriet och dess regionala enheter ansvarar för övervakningen av statsrådets beslut (8).

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

I slutet av 1998 omfattades 76 områden av artikel 5.

Figur 24

Antal områden

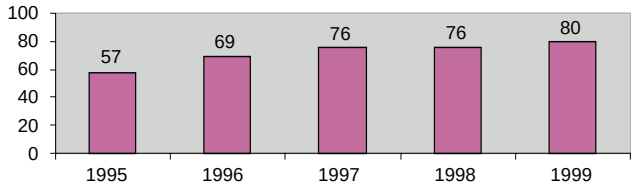

De uppgifter som lämnats för 1999 och 1998 är inte fullt jämförbara eftersom Seveso II-bestämmelserna trädde i kraft i Finland 1999. Siffrorna visar emellertid på en betydande ökning av antalet områden som omfattas av Seveso-direktivet, huvudsakligen mellan 1995 och 1997.

Aktiviteter på områdena

På grund av den finska lagstiftningen och att definitionen av ”aktivitet” kan tolkas på olika sätt går det inte att ange något exakt antal.

Säkerhetsrapporter

Seveso I-direktivet

I slutet av 1998 hade säkerhetsteknikcentralen mottagit 76 säkerhetsrapporter från verksamheter som omfattades av Seveso I-direktivet. Ytterligare 22 säker-

hetsrapporter från andra verksamheter mottogs i enlighet med finsk lagstiftning.

Säkerhetsteknikcentralen begärde in ytterligare uppgifter från 30 områden och ställde formella krav på förbättringar på ett område efter det att säkerhetsrapporten granskats.

Säkerhetsteknikcentralen bedömde att 76 rapporter var tillräckliga med hänsyn till de krav som avses i artikel 7 i Seveso I-direktivet. De finska myndigheterna har inte lämnat några uppgifter om antalet säkerhetsrapporter som innehåller interna planer för räddningsinsatser.

Seveso II-direktivet

I slutet av 1999 hade totalt två verksamheter lämnat in säkerhetsrapporter i enlighet med artikel 9 i Seveso II-direktivet. I slutet av 1999 hade endast en verksamhet lämnat in en intern plan för räddningsinsatser i enlighet med artikel 11 i Seveso II-direktivet. Planen i fråga hade granskats av säkerhetsteknikcentralen och bedömts vara tillräcklig.

Externa planer för räddningsinsatser

Enligt den information som de lokala myndigheterna lämnat fanns det för 36 områden en extern plan för räddningsinsatser. Att antalet är så litet beror snarare på bristande rapportering än på att det utarbetats få sådana planer.

Inspektioner

Seveso I-direktivet

Alla områden har inspekterats i samband med det tillståndsförfarande som tillämpas då en ny anläggning tas i drift eller en verksamhet förändras.

Seveso II-direktivet

Alla verksamheter för vilka de striktare kraven gäller (80) inspekterades för första gången i enlighet med förfarandet i artikel 18 i direktivet. Säkerhetsteknikcentralen genomförde dessutom inspektioner vid 67 anläggningar för vilka de mindre strikta kraven gäller.

Information till allmänheten

Ingen information fanns tillgänglig.

Anmälan av olyckor

I Finland inträffade två storolyckor som uppfyller kriterierna i Seveso I-direktivet (en 1996 och en 1998).

Under 1999 inträffade två storolyckor som uppfyller kriterierna i Seveso II-direktivet.

4.2.14 *Sverige*

Allmänna kommentarer

Direktivet har genomförts genom ett antal olika bestämmelser. De lokala och regionala myndigheterna ansvarar för övervakningen av dessa bestämmelser. Myndigheterna har inte ansett det vara självklart om direktivet skall tillämpas på områden eller inte. Dessa problem kommer att lösas när direktiv 96/82/EG införlivas med den nationella lagstiftningen. Det rapporteringssystem som nu planeras på nationell nivå kommer att förbättra rapporteringens kvalitet.

De svenska myndigheterna har inte tillhandahållit några uppdaterade uppgifter för rapporteringsperioden 1997–1999.

Central nationell lagstiftning och behöriga myndigheter

Arbetarskyddsstyrelsens kungörelse med föreskrifter om storskalig kemikaliehantering, AFS 1989:6 ([1]), som trädde i kraft den 1 januari 1991.

Behörig myndighet: Arbetarskyddsstyrelsen.

Kungörelse med föreskrifter om skydd av den yttre miljön vid storolyckor vid industriell kemikaliehantering, SNFS 1994:1, MS:71 ([2]), som trädde i kraft den 25 maj 1994.

Behörig myndighet: Statens Naturvårdsverk.

Lagen om brandfarliga och explosiva varor, SFS 1988:868 ([3]), som trädde i kraft den 1 juli 1989, och förordningen om brandfarliga och explosiva varor, SFS 1988:1145 ([4]), som trädde i kraft den 1 juli 1989.

([1]) SBN 91-7930-094-4, ISSN 0348-2138.
([2]) ISSN 0374-5301.
([3]) ISSN 0346-5845.
([4]) ISSN 0346-5845.

Behörig myndighet: Sprängämnesinspektionen

Räddningstjänstlagen, SFS 1986:1102 ([1]), som trädde i kraft den 1 januari 1987, Räddningstjänstförordningen, SFS 1986:1107 ([2]), som trädde i kraft den 1 januari 1987 och Statens Räddningsverks föreskrifter om informationsskyldighet i samband med kemikaliehantering, SRVFS 1994:1 ([3]), som trädde i kraft den 1 juni 1994.

Behörig myndighet: Statens Räddningsverk.

De svenska myndigheterna har inte tillhandahållit några uppdaterade uppgifter för rapporteringsperioden 1997–1999.

4.2.15 *Förenade kungariket*

Central nationell lagstiftning

Lag från 1972 avseende Europeiska gemenskapens bestämmelser. Genom denna lag utvidgas HSE:s (Health and Safety Executive) befogenheter till att omfatta kontroll av efterlevnaden av kraven på miljöskydd i enlighet med föreskrifterna om förebyggande risker för storolyckor i industriell verksamhet.

Lag från 1974 om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen. Detta är den centrala lagen om hälso- och säkerhetsrisker i samband med arbete och genom denna lag bemyndigas inspektörerna från HSE (att göra inspektioner, undersöka dokument, fotografera, begära redogörelser, kräva förbättringar, införa förbud och beivra överträdelser). Dessutom fastställs i lagen att arbetsgivare som inte följer lagen eller de föreskrifter som utfärdats i enlighet med lagen begår en lagöverträdelse.

Föreskrifter om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet: Dessa har författningsnummer (S.I.) 1984/1902 och är de bestämmelser genom vilka rådets direktiv 82/501/EEG främst genomförs.

Föreskrifterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet har ändrats tre gånger genom följande föreskrifter:

— Föreskrifter om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet (ändring) från 1988: (S.I. 1988/1462). Genom dessa genomförs den första ändringen av rådets direktiv 82/501/EEG.

— Föreskrifter om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet (ändring) från 1990 (S.I. 1990/2325). Genom dessa genomförs den andra ändringen av rådets direktiv 82/501/EEG.

— Föreskrifter om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet (ändring) från 1994 (S.I. 1994/118). Genom dessa upphävs undantaget i bestämmelserna för anläggningar som drivs av en myndighet för bortskaffande av avfall.

Behöriga myndigheter

HSE kontrollerar efterlevnaden av föreskrifter på alla områden för vilka de striktare kraven gäller och alla områden för vilka de mindre strikta kraven gäller och där industriell verksamhet bedrivs. Lokala myndigheter kontrollerar efterlevnaden på ett fåtal områden, inom parti- och detaljhandeln och den kommersiella sektorn, för vilka de mindre strikta kraven gäller.

Nordirland har sina egna föreskrifter men dessa motsvarar de brittiska föreskrifterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

Antalet områden som omfattas av artikel 5 ökade från 303 under 1994 till 308 under 1996. Antalet ökade återigen under den senaste rapporteringsperioden och 320 områden som omfattas av de striktare kraven i Seveso-direktivet hade registrerats i mitten av 1999.

Aktiviteter på områdena

Inga uppgifter har lämnats om aktiviteter.

Säkerhetsrapporter

508 säkerhetsrapporter har överlämnats till de behöriga myndigheterna. Inga uppgifter har tillhandahållits om antalet väntade säkerhetsrapporter.

Figur 25

Områden på vilka det ställts formella krav

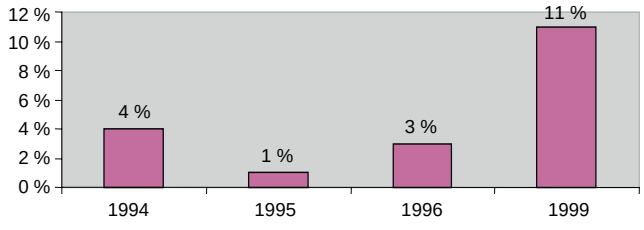

([1]) ISSN 0346-5845.
([2]) ISSN 0346-5845.
([3]) ISSN 0283-6165.

Antalet fall där formella krav ställdes eller där rättsliga åtgärder vidtogs av de behöriga myndigheterna efter granskning av säkerhetsrapporterna med avseende på kraven i artikel 7.1 ökade markant under den senaste rapporteringsperioden (1997–1999).

Antalet säkerhetsrapporter som innehåller interna planer för räddningsinsatser ökade under den senaste rapporteringsperioden från 300 till 488. Under 1999 fanns det planer för räddningsinsatser för 293 områden.

Beträffande 35 rapporter hade det gjorts anmärkningar om förbättringar.

Figur 26

Områden med interna och externa planer för räddningsinsatser

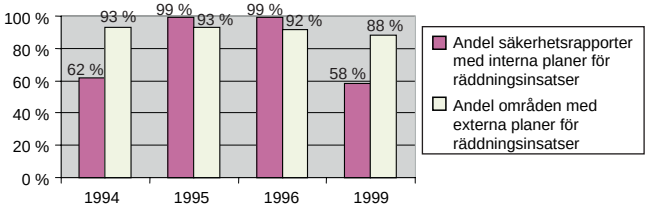

Figuren visar att andelen säkerhetsrapporter med interna planer för räddningsinsatser hade en tendens att minska under den senaste rapporteringsperioden, medan andelen områden med externa planer för räddningsinsatser förblev oförändrad.

Externa planer för räddningsinsatser

För 283 områden finns det en extern plan för räddningsinsatser.

Inspektioner

Inga uppgifter har lämnats.

Information till allmänheten

Från 255 områden har det lämnats information till allmänheten enligt artikel 8.

Anmälan av olyckor

Under rapporteringsperioden inträffade 13 olyckor och alla dessa rapporterades till databasen MARS.

Kommentarer

Seveso-direktivet har på ett framgångsrikt sätt genomförts i Förenade kungariket. Både företag och lokala myndigheter känner nu till föreskrifterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet och detta förhållande kommer att innebära att det blir lättare att införa föreskrifter om att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser för att genomföra Seveso II-direktivet. Det råder nu bättre förbindelser mellan HSE och lokala myndigheter. Myndigheterna har också lärt sig av genomförandet av föreskrifterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet när det gäller att bedöma säkerhetsrapporterna. Ett stort antal bedömningskriterier för föreskrifterna för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser har hämtats från bedömningen av rapporterna om föreskrifterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet.

4.2.16 *Norge*

Myndigheter

På central nivå ansvarar fyra olika myndigheter för att utfärda föreskrifter:

— Direktoratet for brann- og eksplosjonsvern

— Direktoratet for Arbeidstilsynet

— Statens forurensningstilsyn

— Næringslivets sikkerhetsorganisasjon

Ett samordningsforum under ledning av direktoratet för brann- og eksplosjonsvern har upprättats.

Områden som omfattas av artikel 5 (direktiv 82/501/EEG)

25 områden omfattas av artikel 5, av vilka två är nybyggda.

Aktiviteter på områdena

I Norge gör man ingen skillnad mellan områden och aktiviteter.

Säkerhetsrapporter

Det har redan lämnats in 25 säkerhetsrapporter. Samtliga säkerhetsrapporter omfattar en intern plan för räddningsinsatser och har av de behöriga myndigheterna bedömts vara tillräckliga.

Formella åtgärder/rättsliga krav

Vid granskningen av säkerhetsrapporterna riktade de behöriga myndigheterna förfrågningar till och ställde ytterligare krav på de flesta områden. Alla ärenden är nu färdigbehandlade.

Externa planer för räddningsinsatser

Alla kommuner där farliga anläggningar är belägna har en extern plan för räddningsinsatser. Således har 25 externa planer för räddningsinsatser upprättats. Det är de lokala myndigheterna inom varje polisdistrikt som ansvarar för sådana planer och de utarbetas under ledning av polischefen.

Inspektioner

Alla områden (25) har inspekterats under rapporteringsperioden.

Information till allmänheten

Från samtliga områden (25) har information lämnats till allmänheten under rapporteringsperioden.

5. KOMMITTÉN FÖR BEHÖRIGA MYNDIGHETER (CCA)

För att bestämmelserna i Seveso-direktivet skall genomföras på ett enhetligt och konsekvent sätt i hela gemenskapen måste de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater samarbeta med Europeiska kommissionen.

Enligt direktivet är medlemsstaterna och kommissionen skyldiga att utbyta information om de erfarenheter som vunnits och om tillämpningen av direktivet.

Detta administrativa samarbete skall bedrivas i kommittén för behöriga myndigheter (CCA), som består av företrädare för medlemsstaterna och kommissionens enheter. En företrädare för kommissionen är ordförande i kommittén och den sammanträder en gång per ordförandeskapsperiod, dvs. var sjätte månad. Arbetet i kommittén bygger på samförstånd.

Från och med 1995 har mötena organiserats i den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i rådet. Sex möten har hållits under rapporteringsperioden 1997–1999. (1/1997 – Haag, Nederländerna, 2/1997 – Mondorf-Les-Bains, Luxemburg, 1/1998 – Steyning, Förenade kungariket, 2/1998 – Graz, Österrike, 1/1999 – München, Tyskland, 2/1999 Åbo, Finland).

Dessa möten sträckte sig över två dagar. Under den första dagen hölls det egentliga mötet och den andra dagen rapporterade värdmedlemsstaten om hur den genomfört Seveso-direktivet. Denna utformning har visat sig vara mycket lämplig, bland annat av följande skäl:

— Det berörda medlemsstatens system granskas av andra medlemsstater, vilket bidrar till att lagstiftningen kan genomföras på ett bra sätt.

— Medlemsstaterna får möjlighet att lära av varandra och man vet att de medlemsstater som tillämpar mindre utvecklade metoder kan dra stor nytta av detta.

I och med Seveso II-direktivets ikraftträdande har man beslutat att förstärka systemet genom att lägga till ett endagsseminarium före mötet för att ingående kunna behandla en fråga i anknytning till Seveso. Vid det första Seveso II-mötet i München hölls en diskussion med experter från försäkringsbranschen, och det första endagsseminariet om programvaruverktyg av betydelse för genomförandet av Seveso II-direktivet organiserades i Åbo.

Kommittén diskuterar alla frågor som rör genomförandet av Seveso-direktivet och utarbetar riktlinjer för den praktiska tillämpningen. Seminarierna och diskussionerna utgör i detta sammanhang en bra utgångspunkt för diskussion av problem som uppkommer vid tolkning och praktisk tillämpning av direktivet.

Kommittén fungerar som en föreskrivande kommitté (av typen IIIa) när den utför sina uppgifter enligt direktivets bestämmelser om kommittéförfarande (artiklarna 15 och 16).

6. ANNAN KOMMITTÉVERKSAMHET

6.1 Kontoret för risker för storolyckor (Major Accident Hazards Bureau (MAHB))

Kontoret för risker för storolyckor upprättades formellt av Europeiska kommissionen i februari 1996 inom ramen för Gemensamma forskningscentret och gavs i uppdrag att lämna vetenskapligt och tekniskt stöd till kommissionens övriga enheter (främst till GD Miljö) när det gäller att på ett bra sätt genomföra Europeiska unionens politik för att förebygga storolyckor i industriell verksamhet och för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser, särskilt i samband med Seveso-direktiven [1] (se http://mahbsrv.jrc.it/). Kontoret skall bland annat göra följande:

[1] N. Mitchison, C. Kirchsteiger, THE "SEVESO II" DIRECTIVE AND THE MAJOR ACCIDENT HAZARDS BUREAU, Environmental Law Newsletter, No.1, Environmental Law Network International, Freiburg, 1998, s. 28-31.

— Kontrollera och föra in uppgifter.

— Ta fram uppgifter och slutsatser från rapporterade olyckor och händelser.

— Sprida information till nationella myndigheter, näringslivet och andra berörda parter.

Driva Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet (Commuity Documentation Centre on Industrial Risk (CDCIR)) (se kapitel 6.4), till exempel

— ta fram relevant offentligt material, både publicerat och opublicerat,

— utarbeta en bulletin med uppgifter och sammanfattningar av material som tagits fram,

— göra material som inte är upphovsrättsskyddat tillgängligt för myndigheter och andra berörda.

— utarbeta rapporter om genomförandet av direktivet,

— göra tekniskt och vetenskapligt stöd tillgängligt för de tekniska arbetsgrupper som undersöker olika frågor när det gäller att förebygga risker för storolyckor (se kapitel 6.5).

Sprida information, bland annat genom att tillsammans med de behöriga myndigheterna anordna seminarier och inrätta arbetsgrupper (där företrädare för näringslivet i lämpliga fall deltar) för behandling av aktuella frågor när det gäller risker med industriell verksamhet, riskhantering, bestämmelser om storolyckor, tillstånd och nödåtgärder vid industriella olyckor (se kapitel 6.5).

6.2 **Olyckor som rapporterats till databasen MARS**

6.2.1 *Bakgrund*

Efter det att Seveso-direktivet genomförts skall de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater till kommissionen anmäla alla industriella storolyckor där farliga ämnen förekommer och som omfattas av detta direktiv. Kommissionen upprättade därför under 1984 ett system för anmälan av industriella olyckor: MARS (systemet för rapportering av storolyckor), som drivs av MAHB vid Gemensamma forskningscentret i Ispra, Italien. Uppgifter om olyckor som rapporterats samlas i ett register och informationssystem (databasen MARS) och analyseras för att man skall kunna

— klassificera olyckorna med hänsyn till olika parametrar, framför allt vilka ämnen som förekommer, konsekvenser och orsaker,

— dra lärdomar för att förhindra att liknande olyckor inträffar igen och för att begränsa konsekvenserna ([1]).

6.2.2 *Ändringar på grund av Seveso II*

Seveso II-direktivet 96/82/EG, som har ersatt det ursprungliga Seveso-direktivet, har medfört viktiga förändringar av MARS framför när det gäller följande:

— Kriterierna för anmälan av en olycka till kommissionen.

— Konfidentialiteten när det gäller de uppgifter som lämnas.

— Informationssystem och informationsutbyte.

Även om antalet rapporterade händelser till en början inte var särskilt stort var uppgifterna alltid mycket detaljerade, vilket gjorde att man kunde fastställa både de direkta och underliggande orsakerna till en olycka. Som en följd av det nya Seveso II-direktivet har man sänkt gränsen för när en anmälan skall göras, vilket lett till att ett ökat antal händelser rapporterats. Sedan 1996 har databasen MARS också anpassats till medlemsstaternas och kommissionens öppnare inställning när det gäller att lämna information till allmänheten, utan att detta för den skull strider mot principen om rapporteringssystemets konfidentialitet. Det nya rapporteringssystemet bygger fortfarande på bästa praxis från det gamla systemet, men har utvecklats från att tidigare ha varit ett normalt rapporteringssystem till ett system för informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och kommissionen.

6.2.3 *System- och informationsstruktur*

MARS-databasens struktur består av två rapporteringsformat, nämligen

— den ”kortfattade rapporten” som är avsedd att användas för omedelbar anmälan av en olycka, och

([1]) C. Kirchsteiger (ed.): Lessons Learnt from Accidents, handlingar från EU-seminarium i Linz, Österrike, 16–17 oktober 1997, EUR 17733 EN (1998).

— den ”fullständiga rapporten”, som utarbetas efter fullständig utredning av en olycka, när man har fått klarhet i dess orsaker, förlopp och konsekvenser. I vissa fall framkommer ytterligare information – till exempel under rättegången – och det är då möjligt att ändra informationen i den fullständiga rapporten.

De korta rapporterna, i vilka de identifierande uppgifterna har tagits bort, finns tillgängliga i en databas på Internet (http://mahbsrv.jrc.it) och kan också begäras direkt från MAHB.

Idag existerar MARS i form av ett distribuerat informationsnät, bestående av 15 lokala databaser i MS-Windows-miljö i varje medlemsstat i Europeiska unionen, och ett centraliserat analyssystem vid MAHB som möjliggör komplex texthämtning och mönsteranalys. Det finns över 450 poster i databasen och den uppdateras fortlöpande (se figur A).

Figur A

Utveckling när det gäller förekomsten av olyckor som rapporteras till MARS

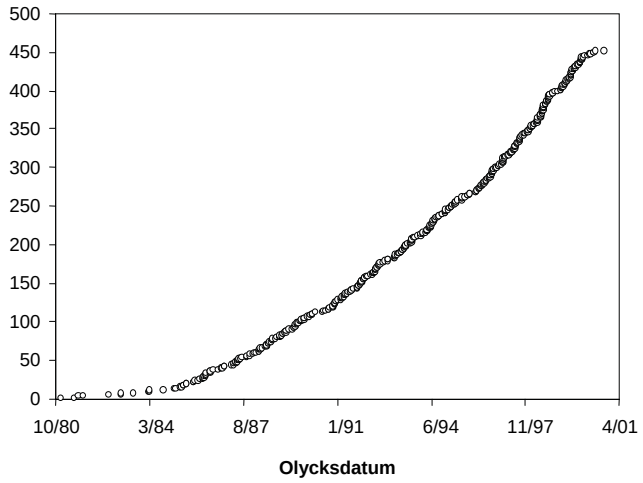

Lyckligtvis har det inte rapporterats särskilt många händelser, men vad som gör MARS speciellt jämfört med andra databaser om olyckor är att uppgifterna är mycket detaljerade. Detta innebär att man kan fastställa både de direkta och underliggande orsakerna till en olycka.

Det har genomförts olika analyser av innehållet i MARS, vilka utgjort underlag för praktiska rekommendationer till näringslivet om hur olyckor i framtiden skall kunna förhindras. Analyserna av uppgifterna i MARS sprids antingen i offentliga publikationer (i vilka de identifierande uppgifterna har tagits bort), som regelbundna sammanfattande bedömningar av olyckor som anmälts till CCA, eller i rapporter om bedömningar av vissa uppgifter (t.ex. från Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet). Näringslivet, tillsynsmyndigheter och forskningsinstitutioner har till MAHB inkommit med olika sådana krav på särskilda analyser av icke-konfidentiella MARS-data.

6.2.4 *Karakterisering av olyckor*

I figur B visas allvarlighetsgraden för alla rapporterade olyckor (den metod som använts för att få fram dessa relativa värden på allvarlighetsgraden beskrivs i det dokument som anges i fotnot ([1])).

([1]) C. Kirchsteiger, Absolute and Relative Ranking Approaches for Comparing and Communicating Industrial Accidents, Journal of Hazardous Materials, Elsevier Science, Vol. 59(1), mars 1998, s. 31–54.

Figur B

Allvarlighetsgrad för olyckor som rapporterats till MARS

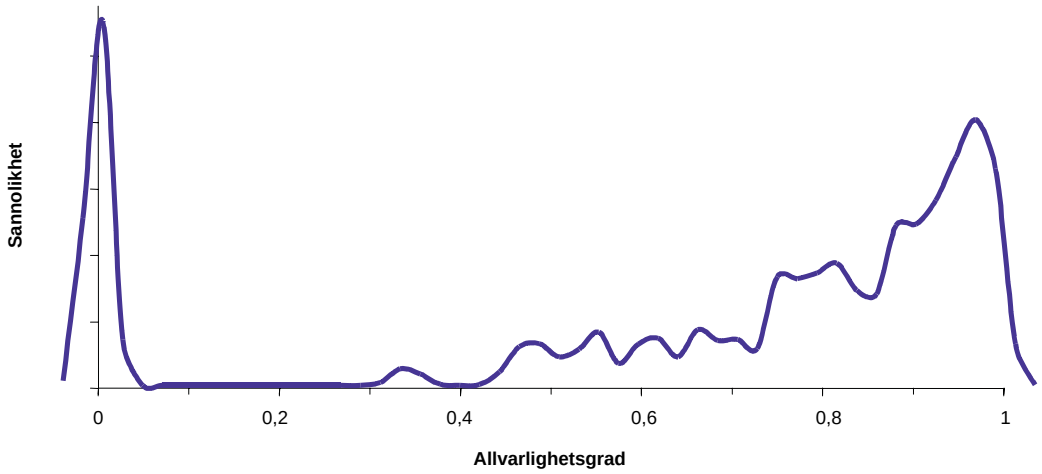

Till vänster i diagrammet kan man se att det är stor sannolikhet för att det inträffar ett antal händelser som inte är särskilt allvarliga, dvs. ett stort antal olyckstillbud som anmäls till MARS på frivillig basis ([1]). Högra sidan av diagrammet visar att det är ganska stor sannolikhet för att det inträffar allvarliga olyckor i Seveso-anläggningar, medan det sällan inträffar olyckor som är föga eller måttligt allvarliga.

Som ett mer konkret exempel kan vi titta på de grundläggande orsaker som bidrar till allvarlighetsgraden för att se vilka faktorer som väger tyngst under vissa omständigheter. Det är mest sannolikt att olyckstillbud beror på direkta mänskliga fel eller komponentfel, medan allvarliga olyckshändelser orsakas av kemiska processer över vilka man förlorat kontrollen (se figur C).

Figur C

Grundläggande orsaker till olyckor som rapporterats till MARS

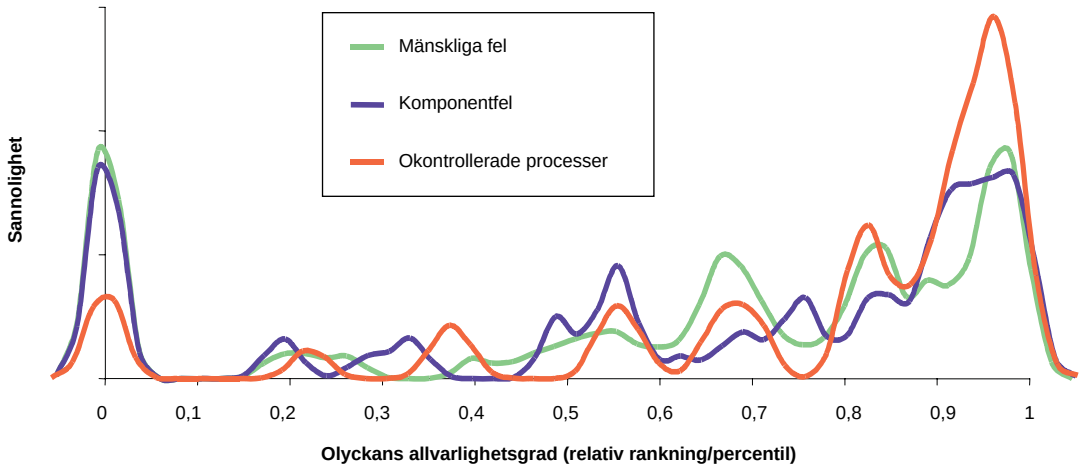

([1]) C. Kirchsteiger, Impact of Accident Precursors on Risk Estimates From Industrial Accident Databases, Journal of Loss Prevention in the Process Industries, 10, No.3, Elsevier Science, maj 1997, s.159–167.

Dessa analyser understryker att det finns ett ständigt behov av att undersöka vilka lärdomar som kan dras från olyckor, och att det är viktigt att ha tillgång till ett rapporteringsverktyg som databasen MARS ([1]).

6.2.5 *Olyckstrender och olyckstyper*

De som berörs av riskhanteringsprocessen inom industrin (tjänstemän inom offentlig förvaltning, regeringstjänstemän, allmänheten, medier, näringslivet, den akademiska världen) vill ofta att Europeiska kommissionen ger svar på frågan "Hur vanligt är det med industriella storolyckor i Europa?"

Enligt Seveso II-direktivet skall medlemsstaterna rapportera olyckor som uppfyller vissa kriterier till MARS. Medlemsstaterna är emellertid inte uttryckligen skyldiga att underrätta kommissionen om hur många Seveso-anläggningar det finns och att lämna beskrivningar av dessa, och det går därför för närvarande endast att göra grova uppskattningar av antalet anläggningar.

Antalet storolyckor och detaljerade uppgifter om dessa är den enda information som finns tillgänglig på EU-nivå. Av de uppgifter som är nödvändiga för att uppskatta en händelses frekvens, dvs. hur många gånger händelsen inträffar under en viss tid (täljare) och antalet tillfällen då en händelse kan inträffa (nämnare), är det endast täljaren som är känd, och det är därför inte klarlagt om det är relativt ovanligt att allvarliga olyckshändelser inträffar vid Seveso-anläggningar eller inte.

Förutom bristen på uppgifter om nämnaren är frågan också vilken nämnare som bäst beskriver antalet olyckstillfällen över det breda spektrum av industriella verksamheter som omfattas av Seveso II-direktivet. "Seveso-anläggningar" varierar mycket när det gäller storlek, typ av processer, typ och mängd av de kemiska ämnen som lagras och framställs, driftsförhållanden m.m. Eftersom det ännu så länge inte finns några närmare uppgifter att tillgå om Seveso-anläggningarna, måste de vid en första uppskattning betraktas som en homogen grupp. Man gör antagandet att sannolikheten för att ett farligt ämne släpps ut vid en olycka i en Seveso-anläggning alltid är lika stor som för att ett farligt ämne släpps ut från en annan anläggning. Även om detta antagande förvisso inte stämmer och det resulterande olyckstalet inte är perfekt, verkar detta för närvarande vara den enda möjligheten att göra en kvantitativ bedömning av frekvensen av allvarliga olyckshändelser vid Seveso-anläggningar i Europa ([2]).

För att förutsäga antalet allvarliga olyckshändelser som inträffar vid en enskild Seveso-anläggning skulle vi helt enkelt kunna använda medelvärdet eller medianvärdet av alla tidigare observationer, t.ex. 419 rapporterade olyckor under perioden 1986–1999 ([3]). Detta ger följande risktal, λ

$$\lambda = \frac{419 \text{ olyckor}}{168 \text{ mån} \times N}$$

(där N är antalet Seveso-anläggningar och T=168 månader är vår observationstid).

För N = 10 000 ([4]) skulle frekvensen för allvarliga olyckshändelser vid en Seveso-anläggning bli $\approx 3 \times 10^{-3}$ a^{-1} och den förväntade funktionstiden (Mean Time To Failure) ≈333a. För denna förenklade beräkning gjordes ett antal antaganden, t.ex. uppskattningen av N och att alla Seveso-anläggningar är identiska.

6.2.6 *Utvidgning av MARS utanför EU*

För Central- och Östeuropa har det hittills inte funnits någon enhetlig och tillförlitlig informationskälla om industriolyckor. De Central- och Östeuropeiska länderna är kandidatländer till EU och kommer därför snart att vara skyldiga att rätta sig efter gemenskapens miljölagstiftning, och särskilt Seveso II-direktivet.

Vid det tredje mötet för EU:s behöriga myndigheter (CCA) i maj 2000 godkändes samarbetet mellan MAHB och OECD i fråga om rapportering och analys av kemikalieolyckor. Detta innebär att både EU:s och

([1]) C. Kirchsteiger, Trends in Accidents, Disasters and Risk Sources in Europe, in: Special Issue of Journal of Loss Prevention in the Process Industries on "International Trends in Major Accidents and Activities by the European Commission towards Accident Prevention", Volume 12, No 1, Elsevier Science, januari 1999, s. 7–17.

([2]) C. Kirchsteiger, How Frequent are Major Industrial Accidents in Europe? Process Safety and Environmental Protection, Institution of Chemical Engineers, TransIChemE, Vol. 78, Part B, 2001 (ännu inte utgiven).

([3]) Vissa länder rapporterade händelser redan innan Seveso I-direktivet började tillämpas (1982), men det är först från mitten av 1980-talet och framåt som rapporteringen förefaller relativt komplett.

([4]) Det är en gissning att det finns 10 000 Seveso-anläggningar. På basis av diskussioner med de behöriga myndigheterna och de behöriga myndigheternas egna uppskattningar av industrins kostnader för att uppfylla kraven i Seveso II-direktivet, vilka nyligen spreds och utvärderades av CEFIC, verkar det realistiskt att anta att omkring 10 000 anläggningar omfattas av Seveso II-direktivet (CEFIC Safety at Work/Major Hazards Group, Questionnaire relating to industry cost of complying with the requirements of the Seveso II Directive, CEFIC – The European Chemical Industry Council, Bryssel, odaterad).

OECD:s medlemsstater i slutet av året kommer att använda programvaran MARS 4.0 för att rapportera industriolyckor i MARS standardformat till MAHB och utbyta information om olyckor på denna basis. Man kom också överens om att ett liknande samarbete skulle upprättas mellan MAHB och FN-ECE:s sekretariat beträffande genomförandet av FN-ECE:s konvention om gränsöverskridande effekter av industriolyckor.

MARS kommer alltså inom den närmaste framtiden att bli den databas som används för registrering av industriolyckor i hela Europa, på grundval av såväl obligatoriska EU/FN-ECE-krav som frivilliga OECD-krav. Den kommer att fungera som ett öppet kontrollsystem där industriella verksamhetsutövare och behöriga myndigheter i medlemsstaterna deltar, liksom Europeiska kommissionen, OECD och FN-ECE. Det finns inga liknande transnationella system för hantering av industriella risker någon annanstans.

MARS kommer snart att användas över hela Europa och kommer på grund av sin breda täckning och mångsidighet att ge en överblick över situationen och utvecklingen när det gäller industriella faror i Europa.

6.3 **Seveso Plant Information Retrieval System (SPIRS)**

Kommissionens olycksdatabas MARS kompletteras nu av SPIRS, ett distribuerat databassystem som skapats för att ge berörda parter tillgång till information från verksamheter i Europa som förknippas med allvarliga risker.

6.3.1 *Bakgrund*

Ett rationellt beslutsfattande är ytterst viktigt vid riskbedömning och hantering av större faror i industrianläggningar. Man bör härvid undersöka alternativa strategier där man gör en fortlöpande och konsekvent jämförelse. Det är därför viktigt att utveckla en gemensam modell för att bedöma de faror som är förknippade med sådana anläggningar och anläggningarnas riskpotential, samt att väga dem mot varandra och avgöra huruvida de är godtagbara. Det nya direktivet 96/82/EG är ett steg på vägen mot en sådan modell för riskbedömning och riskhantering [1].

Den geografiska riskkomponenten är viktig, särskilt då kostnads- och intäktsfaktorerna i samband med driften av en industrianläggning som förknippas med allvarliga risker är relativt ojämnt fördelade inom EU eller med avseende på i Central- och Östeuropa. Den gemensamma modellen för redovisning av rumsligt fördelade data utgörs av geografiska kartor. Vid riskhantering inom industrin ger kartorna en visuell och därmed ”direkt” förståelse för sambanden mellan orsaker till och verkan av hypotetiska storolyckor som inträffar på en ”Seveso-anläggnings” område och deras effekt på den närmaste omgivningen.

6.3.2 *Systemets egenskaper*

Genom att använda SPIRS, som baseras på kraven i Seveso II-direktivet, är det möjligt att analysera och ställa information till förfogande om den geografiska riskkomponenten i Europa. Detta kommer främst att ske genom att man tillhandahåller en karta över alla industrianläggningar i Europa som förknippas med allvarliga risker samt information om deras grundläggande riskrelaterade egenskaper. SPIRS kommer att användas för att bistå myndigheterna i deras riskhanteringsrelaterade beslutsprocesser. I likhet med MARS består SPIRS-verktyget av en central databas hos MAHB och lokala databaser för medlemsstaternas behöriga myndigheter [2].

6.3.3 *De behöriga myndigheternas införande av SPIRS*

Vid ett särskilt seminarium i samband med det tredje mötet i kommittén för behöriga myndigheter i maj 2000 presenterades den nya versionen SPIRS 2.0 tillsammans med den nya programvaran för rapportering av olyckor MARS 4.0. Samtliga närvarande delegater (från EU:s medlemsstater, kandidatländerna, Efta-länderna, OECD och FN-ECE) var överens om att det är värdefullt att ha tillgång till en europeisk databas som innehåller följande grundläggande information om verksamheter som omfattas av Seveso-direktivet:

— Geografiskt läge (longitud och latitud).

— Verksamhetens namn.

— Namn på och mängd av ämne som gör att verksamheten omfattas av Seveso II-direktivet.

Alla länder förklarade sig villiga att lämna denna information till SPIRS. Uppgifterna kommer att behandlas konfidentiellt av Europeiska kommissionen och medlemsstaterna.

[1] S. Contini, F. Bellezza, M. Christou, C. Kirchsteiger, The Use of Geographic Information Systems in Major Accident Risk Assessment and Management, in: Special Issue of Journal of Hazardous Materials, Vol. 78, nr. 1–3, november 2000, s. 223–246.

[2] C. Kirchsteiger, H. Gohla, A. Ostuni, Development of a GIS Tool for Monitoring and Evaluating the Risk Potential of ”Seveso Plants” in the EU, Proceedings of the ESREL '99 International Conference on Safety and Reliability, München, Deutschland, Balkema Rotterdam, 13–17 september 1999.

6.3.4 *Nuvarande rapporteringsstatus*

Efter att ha testats med framgång av de behöriga myndigheterna distribuerades de slutgiltiga versionerna av de nya programvaruverktygen MARS och SPIRS under år 2000 till EU:s medlemsstater och kandidatländer samt till Efta-, OECD- och FN-ECE-länder för att användas i samband med EU:s Seveso-direktiv, OECD:s program för kemikalieolyckor och FN-ECE:s konvention om gränsöverskridande effekter av industriolyckor.

Hittills har endast provdata rapporterats. Totalt finns nu 320 poster med information från 51 verksamheter i tre österrikiska provinser, 66 verksamheter i två belgiska städer, 190 verksamheter i en tysk provins och 13 verksamheter i en spansk provins. Detta motsvarar cirka 5 % av det totala antalet verksamheter i EU.

Vad beträffar den fortsatta utvecklingen av medlemsstaternas insatser väntas en fullständig datauppsättning om alla franska verksamheter som omfattas av Seveso-direktivet inkomma till MAHB i mitten av 2001.

De tyska myndigheterna har beslutat att använda verktyget för att registrera verksamheter som omfattas av kraven i FN-ECE:s konvention om gränsöverskridande effekter av industriolyckor och kommer att rapportera dessa data till MAHB.

En modifierad version av verktyget kommer att användas i GFC:s PECO-projekt om tekniska risker i de central- och östeuropeiska länderna.

6.4 Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet (CDCIR)

Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet har upprättats för att det skall skapas en bibliografisk och vetenskaplig miljö för att underlätta utbytet av information mellan medlemsstaterna om förebyggande av risker för storolyckor i industriell verksamhet och för att man på bästa sätt skall kunna dra nytta av de europeiska insatserna för att uppnå industriell säkerhet.

På CDCIR finns endast offentliga dokument, men det finns många handlingar som man inte kan hitta någon annanstans (som rapporter om olyckor, praxis, rekommendationer, lagstiftning etc.). I slutet av 2000 fanns på centret mer än 3 000 granskade dokument, som utfärdats av statliga organ, näringslivet och forskningsinstitutioner. Dessa bibliografiska uppgifter omfattar dokumentrelaterade uppgifter, t.ex. titel, ursprungstitel, publiceringsår, källa, tillgänglighet, nyckelord och sammanfattning.

MAHB sköter Gemenskapscentret för dokumentation av risker i industriell verksamhet och gör bland annat följande:

— Tar fram relevant offentligt material, både publicerat och opublicerat.

— Tillhandahåller myndigheter och andra berörda parter icke-upphovsrättsskyddat material.

— Ger regelbundet stöd till GD Miljö vid utarbetande av rapporter om direktivets genomförande.

— Utarbetar regelbundet en bulletin med uppgifter och sammanfattningar av material som tagits fram.

Under rapporteringsperioden utarbetades tre sådana bulletiner och totalt sett behandlades 900 framställningar vid centret. De flesta av de studier som MAHB genomfört under denna period är baserade på uppgifter från centret.

Sedan i början av 2001 är CDCIR i sin helhet tillgängligt via MAHB:s hemsida på adressen http://mahbsrv2.jrc.it/cdcir. Det är även möjligt att skapa användardefinierade bulletiner som kan laddas ned. Man tänker därför inte fortsätta att utarbeta och distribuera bulletiner i pappersformat, om inte kommittén för behöriga myndigheter särskilt begär det.

6.5 Tekniska arbetsgrupper, seminarier och workshops samt studier

6.5.1 *Tekniska arbetsgrupper*

Kommissionen har inrättat tekniska arbetsgrupper på vissa tekniska områden som har samband med Seveso-direktiven. Vissa av dessa områden är sådana där den föreslagna grundläggande omarbetningen av direktivet innebär att bestämmelserna i det gällande direktivet ändras eller utvidgas och man därför ansett att det behövs riktlinjer för att förklara kraven i det föreslagna nya direktivet och för att bygga vidare på direktivet. Dessa arbetsgrupper administreras oftast gemensamt av MAHB och GD Miljö.

Under den aktuella perioden fanns sju tekniska arbetsgrupper och vissa av dem färdigställde de riktlinjer som togs fram i samband med det nya direktivets ikraftträdande.

Grupp 2, ”Inspektionssystem”, återupptog sitt arbete för att ta fram riktlinjer eller annat stöd med sikte på ett konsekvent och effektivt genomförande av artikel 18 i Seveso II-direktivet i medlemsstaterna. Under denna period offentliggjordes riktlinjer för inspektioner ([1]).

Diskussionerna i grupp 3, ”Säkerhetsrapporter”, avslutades och riktlinjer offentliggjordes ([2]).

Arbetet i grupp 4, ”Säkerhetsledningssystem”, avslutades och riktlinjer offentliggjordes ([3]).

Grupp 5, ”Fysisk planering”, var mycket aktiv och höll fyra möten som utmynnade i offentliggörandet av riktlinjer ([4]).

Grupp 6, ”Undantag enligt artikel 9.6 i direktiv 96/82/EG”, höll tre möten och tog fram harmoniserade kriterier för tillämpning av artikel 9.6 i direktivet. Dessa antogs formellt vid mötet i kommittén för behöriga myndigheter våren 1998. Riktlinjer har offentliggjorts ([5]).

Grupp 7, ”Miljöfarliga ämnen”, höll fyra möten under rapporteringsperioden och utarbetade, i överensstämmelse med uttalandet i rådets protokoll om Seveso II-direktivet, rekommendationer om nya tröskelvärden för ämnen som klassificerats som giftiga eller mycket giftiga för vattenlevande organismer och som kan orsaka skadliga långtidseffekter i vattenmiljön (riskfras R50, R50/53 och R51/53). Samtidigt föreslogs ett nytt ämne, vilket innebar att fotogen, diesel och gasoljor sammanförs i kategorin ”motorbensin och andra mineralbensiner”, samt lämpliga tröskelvärden. Rekommendationerna från grupp 7 har offentliggjorts ([6]) och kommer att ingå som en del i förslaget till ändring av direktivet.

Grupp 8, ”Cancerframkallande ämnen enligt rådets direktiv 96/82/EG” höll fyra möten under rapporteringsperioden och utarbetade, i överensstämmelse med uttalandet i rådets protokoll om Seveso II-direktivet, rekommendationer till en omfattande lista över ämnen som är att betrakta som potentiellt cancerframkallande vid akut exponering. Lämpliga tröskelvärden föreslogs också. Rekommendationerna från grupp 8 har offentliggjorts ([7]) och kommer att ingå som en del i förslaget till ändring av direktivet.

6.5.2 *Seminarier och workshops*

Dessa seminarier är främst avsedda för nationella myndigheter, industrin och den akademiska världen, som berörs av genomförandet av Seveso-direktivet. Dessa internationella seminarier koncentrerades liksom tidigare på ett tema för att man skulle kunna jämföra erfarenheterna på ett tekniskt område mellan de olika länderna. Under 1999 började man dessutom anordna ett tekniskt endagsseminarium i anslutning till mötena i kommittén för behöriga myndigheter. Första gången anordnades ett seminarium om datorprogramvara i Åbo.

Under perioden 1997–1999 arrangerades tre internationella seminarier:

— Linz 1997: Lärdomar som kan dras från olyckor ([8]).

— Rom 1998: Inspektionssystemen och säkerhetsrapporten.

— Aten 1999: Seveso 2000 – Riskhantering i Europeiska unionen 2000: utmaningen i samband med genomförandet av rådets direktiv ”Seveso II” ([9]).

6.5.3 *Studier*

MAHB genomförde följande studier och deltog i följande forskningsverksamhet:

— Granskning av olyckor i samband med överföringsledningar som används för farliga ämnen ([10]).

([1]) G. Papadakis & S. Porter (Eds): Guidance on Inspections as Required by Article 18 of the Council Directive 96/82/EC (Seveso II) EUR 18692 EN (1999)

([2]) G. Papadakis & A. Amendola (Eds.): Guidance on the preparation of a Safety Report to meet the Requirements of Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 17690 EN (1997)

([3]) M.D. Christou & S. Porter (Eds.): Guidelines on a Major Accident Prevention Policy and Safety Management System, as required by Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18123 EN (1998).

([4]) M.D. Christou & S. Porter (Eds.): Guidance on Land Use Planning as Required by Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18695 EN (1999).

([5]) J. Wettig & N. Mitchison (Eds.): Explanations and Guidelines for the Application of the Dispensation Rule of Article 9, paragraph 6 of the Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18124 (1999).

([6]) M.D. Christou (Ed): Substances Dangerous for the Environment in the Context of Council Directive 96/82/EC, Report by Technical Working Group 7, EUR 19651 EN (2000).

([7]) M.D. Christou (Ed). Carcinogens in the Context of Council Directive 96/82/EC, Report by Technical Working Group 8, EUR 19650 EN (2000).

([8]) C. Kirchsteiger (Ed). Lessons Learnt from Accidents, EUR 17733 EN (1997).

([9]) G.A. Papadakis (Ed). Seveso 2000 – Risk Management in the European Union of 2000: the Challenge of Implementing Council Directive ”Seveso II”, EUR 19664 EN (2001).

([10]) G.A. Papadakis, Review of Transmission Pipeline Accidents involving Hazardous Substances, EUR 18122 EN 1999.

— Riktlinjer för lagstiftning om säkra ledningar, en översikt av svar från medlemsstaternas behöriga myndigheter.

— Deltagande i Lupacs, ett EU-projekt med kostnadsdelning som syftar till användning av multikriterieanalys vid fysisk planering.

— Deltagande i Assurance, ett EU-projekt med kostnadsdelning som syftar till att kvantifiera de osäkerheter som förknippas med kvantitativa riskanalyser för den kemiska processindustrin.

— Deltagande i SMMARTEN, ett EU-projekt med kostnadsdelning som syftar till framtagande av ett effektivt säkerhetsledningssystem för små och medelstora företag.

— Deltagande i Harsnet, ett tematiskt nätverk inom EU om analys av kemiska faror i samband med satsvisa reaktioner inom processindustrin.

7. SAMMANFATTNING

Den information som medlemsstaterna lämnat visar att det finns omfattande brister i det nuvarande rapporteringssystemet. Även om det på grund av dessa brister, som beskrivs i avsnitt 7.1, inte är möjligt att dra några entydiga slutsatser har vissa specifika krav i direktivet analyserats mer ingående i avsnitt 7.2.

Analysen visar i synnerhet att det gjorts betydande framsteg när det gäller informationen till allmänheten och säkerhetsrapporternas kvalitet, men det är ändå nödvändigt att förbättra den nuvarande situationen inom ramen för Seveso II-direktivet. Ansträngningar behövs fortfarande när det gäller interna och externa planer för räddningsinsatser.

7.1 Brister i det nuvarande rapporteringssystemet

Visserligen har alla medlemsstater utom Sverige lämnat uppgifter under denna rapporteringsperiod, men många uppgifter saknas fortfarande vilket gör att det är svårt att jämföra situationen i olika medlemsstater.

Många medlemsstater har inte svarat varje år, utan endast lämnat siffror beträffande situationen i slutet av 1999. Svaret på vissa frågor (t.ex. antalet inspektioner) blir då tvetydigt, eftersom det inte klart framgår om det gäller hela treårsperioden eller endast ett år. Det har inte alltid varit möjligt att klargöra situationen genom att begära ytterligare information från medlemsstaterna.

Dessutom går det inte att jämföra antalet områden inom EU eftersom medlemsstaterna fortfarande tillämpar olika metoder. Att det rapporterats ett så stort antal områden i Tyskland beror framför allt på att varje anläggning inom en industriell verksamhet betraktas som ett område, medan man i de flesta medlemsstaterna anser att en verksamhet som består av olika anläggningar utgör ett område. Det bör påpekas att det genom Seveso II-direktivet har införts ett enhetligt system som grundas på *verksamheter*.

Frågeformuläret var också fokuserat på kvantitativa aspekter såsom antal områden, antal inkomna säkerhetsrapporter etc. Dessa sifferdata ger visserligen redan en del värdefull information, men det är svårt att dra några klara slutsatser om Seveso-direktivets tillämpning endast på grundval av svaren på frågeformuläret utan att ha tillgång till någon kvalitativ information (kvaliteten på den information som lämnas till allmänheten, säkerhetsrapporternas kvalitet osv.).

Man har redan gjort vissa framgångsrika försök i denna riktning när det gäller inspektioner (Mutual Joint Visit Programme). Även om det är svårt att få tillgång till tillförlitlig kvalitativ information, verkar detta vara nödvändigt för att säkerställa en likartad tillämpning av direktivet.

7.2 Huvudsakliga resultat

Trots dessa svårigheter kan man se vissa intressanta tendenser i den information som medlemsstaterna lämnat under de två rapporteringsperioderna. Under rapporteringsperioden 1997–1999 förbättrades det praktiska genomförandet av Seveso-direktivet väsentligt och kontrollen av dess efterlevnad i de flesta medlemsstater och det på två viktiga områden, nämligen information till allmänheten och planer för externa räddningsinsatser.

På andra områden, t.ex. inspektion och säkerhetsrapporter, märktes däremot ingen egentlig förbättring. Seveso II-direktivets regler och de nationella genomförandeåtgärderna väntas medföra betydande förbättringar på alla dessa områden.

7.2.1 *Inspektionssystem*

Enligt Seveso I-direktivet (artikel 7.2) skall de behöriga myndigheterna anordna inspektioner, men det ställs inga uttryckliga krav på hur ofta sådana inspektioner skall göras. Kanske är det av den anledningen som det inte verkar ha gjorts några större framsteg på detta område. I detta sammanhang är det viktigt att påpeka att Tyskland inte har lämnat några uppgifter, att Frankrike inte har lämnat några uppgifter för den första rapporteringsperioden (1994–1996 och att Nederländerna och Förenade kungariket inte har lämnat några uppgifter för den senaste rapporteringsperioden (1997–1999).

I Seveso II-direktivet (artikel 18) har kraven på inspektionssystemet förtydligats och under nästa rapporteringsperiod väntas en klar förbättring på detta område.

Figur 27

Områden som inspekterats ([1])

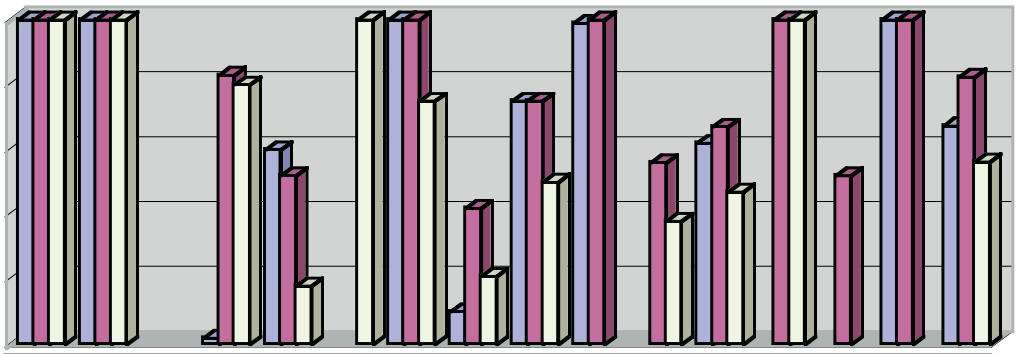

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	medel
1994	100 %	100 %		2 %	60 %		100 %	10 %	75 %	99 %		62 %			100 %	67 %
1996	100 %	100 %		83 %	52 %		100 %	42 %	75 %	100 %	56 %	67 %	100 %	52 %	100 %	82 %
1999	100 %	100 %		80 %	18 %	100 %	75 %	21 %	50 %		38 %	47 %	100 %			56 %

7.2.2 *Information till allmänheten*

Det praktiska ansvaret för att informera allmänheten och det sätt på vilket man kontrollerar att den mottagit och verkligen förstått informationen varierar mycket mellan olika medlemsstater.

Kriterierna för att avgöra huruvida information till allmänheten lämnats med lämpliga tidsintervall var möjligen oklara i direktivet, vilket lett till olika nationella bestämmelser och till att frågan tolkats på olika sätt.

I många medlemsstater är det de lokala eller regionala myndigheterna som lämnar informationen till allmänheten. I andra medlemsstater är det den ansvarige verksamhetsutövaren som ansvarar för att informera allmänheten.

De siffror som lämnats visar att andelen områden från vilka det lämnats information till allmänheten har ökat betydligt i de flesta medlemsstater under de två rapporteringsperioderna. Genomsnittet för 1999 (61 %) förefaller emellertid inte tillfredsställande.

En jämförelse mellan medlemsstaterna kan därför bara ge en mycket grov uppskattning av situationen.

Eftersom kraven i Seveso II-direktivet (artikel 13) är mycket tydligare förväntas situationen förbättras framöver.

([1]) *Anm.:* Medelvärdet har beräknats utifrån siffrorna för de medlemsstater som lämnat uppgifter för 1994, 1996 och 1999. I denna tabell har uppgifterna från Belgien, Danmark, Grekland, Spanien, Irland, Italien och Portugal använts vid medelvärdesberäkningen.

Figur 28

Områden från vilka det lämnats information till allmänheten ([1])

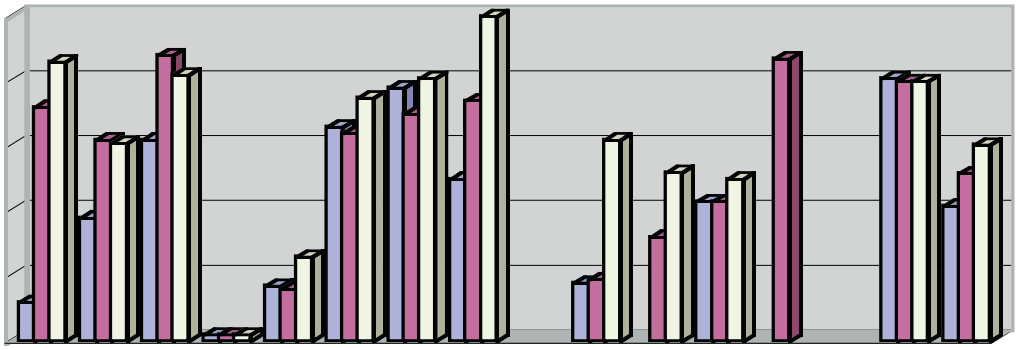

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	medel
1994	12 %	38 %	62 %	2 %	17 %	66 %	78 %	50 %		18 %		43 %			81 %	42 %
1996	72 %	62 %	88 %	2 %	16 %	64 %	70 %	74 %		19 %	32 %	43 %	87 %		80 %	52 %
1999	86 %	61 %	82 %	2 %	26 %	75 %	81 %	100 %		62 %	52 %	50 %			80 %	61 %

7.2.3 *Säkerhetsrapporter*

7.2.3.1 **Antalet väntade och erhållna säkerhetsrapporter**

Under 1999 erhöll de behöriga myndigheterna nästan samtliga väntade säkerhetsrapporter. Såsom framgår av figuren nedan ([2]) har andelen erhållna säkerhetsrapporter ökat under rapporteringsperioden 1997–1999 och uppgår till 100 % i de flesta medlemsstater som lämnat uppgifter för 1999.

Figur 29

Erhållna och väntade rapporter

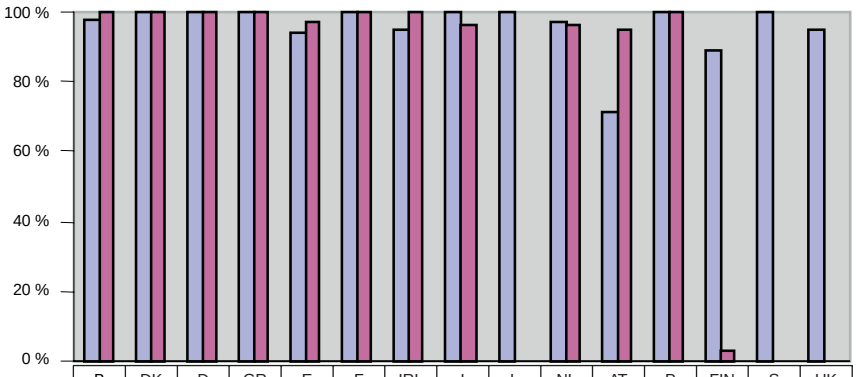

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK
Kvot mellan antal erhållna och väntade rapporter 1996	98 %	100 %	100 %	100 %	94 %	100 %	95 %	100 %	100 %	97 %	71 %	100 %	89 %	100 %	95 %
Kvot mellan antal erhållna och väntade rapporter 1999	100 %	100 %	100 %	100 %	97 %	100 %	100 %	96 %		96 %	95 %	100 %	3 %		

([1]) *Anm.:* Endast siffrorna för de medlemsstater som lämnat uppgifter för åren 1994, 1996 och 1999 har använts vid medelvärdesberäkningen. För att möjliggöra en jämförelse mellan medlemsstaterna har medelvärdet beräknats utan hänsyn till områdenas storlek eller antal i de olika medlemsstaterna.

([2]) Situationen i Finland kan förklaras av den övergångsperiod som följde efter det att åtgärderna för genomförande av Seveso II-direktivet hade trätt i kraft.

7.2.3.2 **Områden på vilka det ställts formella krav**

Andelen områden som varit föremål för formella krav eller rättsliga åtgärder från de behöriga myndigheternas sida efter granskning av säkerhetsrapporten har ökat något (från 36 % 1996 till 39 % 1999).

En ökning eller minskning av denna procentandel kan i sig inte ses som vare sig en positiv eller negativ faktor. En ökning kan till exempel tolkas som att de behöriga myndigheterna gör ett bättre jobb, eller som att de rapporter som företagen lämnar är av högre kvalitet än tidigare.

Figur 30

Områden med formella krav

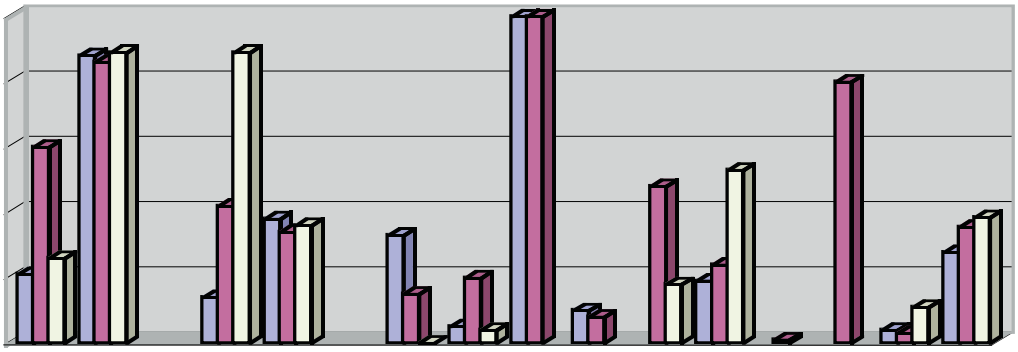

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	medel
1994	21 %	88 %		14 %	38 %		33 %	5 %	100 %	10 %		19 %			4 %	28 %
1996	60 %	86 %		42 %	34 %		15 %	20 %	100 %	8 %	48 %	24 %	1 %	80 %	3 %	36 %
1999	26 %	89 %		89 %	36 %		0 %	4 %			18 %	53 %			11 %	39 %

En jämförelse av de uppgifter som lämnats 1999 och 1996 visar att både antalet erhållna säkerhetsrapporter och antalet väntade säkerhetsrapporter har ökat betydligt i vissa medlemsstater och minskat betydligt i andra medlemsstater.

Det finns ett tydligt samband mellan antalet väntade säkerhetsrapporter och antalet erhållna säkerhetsrapporter, eftersom kvoten mellan dessa ligger nära 1 i flertalet medlemsstater.

Figur 31

Variation i antalet väntade och erhållna säkerhetsrapporter

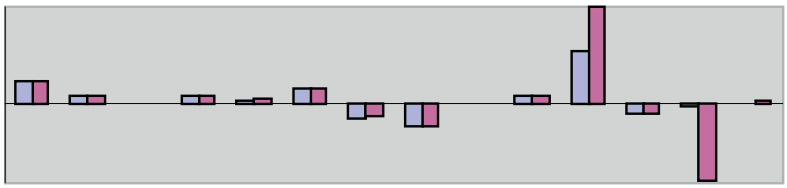

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	UK
Variation i antalet väntade säkerhetsrapporter	26 %	7 %	–2 %	8 %	3 %	18 %	–20 %	–27 %	0 %	9 %	65 %	–14 %	–4 %	
Variation i antalet erhållna säkerhetsrapporter	28 %	7 %	–2 %	8 %	7 %	18 %	–16 %	–30 %	0 %	8 %	119 %	–14 %	–97 %	3 %

7.2.3.3 **Antal områden och anläggningar**

I många medlemsstater finns det emellertid inget klart samband mellan variationen i antalet väntade säkerhetsrapporter och variationen i antalet områden. I vissa medlemsstater (t.ex. Grekland, Spanien, Irland, Italien och Portugal) är sambandet mycket tydligt, medan det i andra medlemsstater (t.ex. Belgien, Danmark, Frankrike och Nederländerna) inte finns någon uppenbar förklaring till att antalet säkerhetsrapporter varierar.

Det kan betonas att analysen visar att det för dessa medlemsstater inte heller finns något klart samband mellan antalet säkerhetsrapporter och antalet aktiviteter.

Figur 32

Variation i antalet områden mellan 1996 och 1999

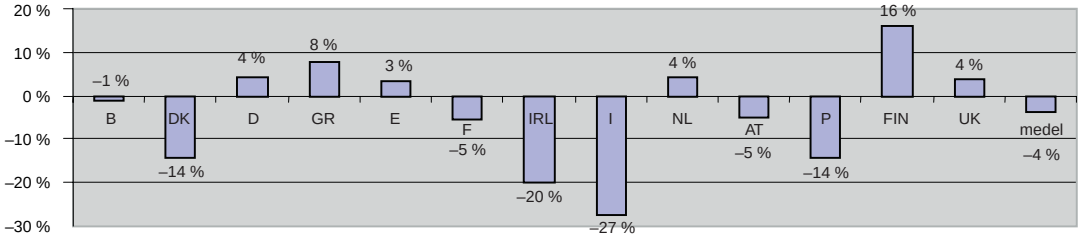

Figur 33

Variation i antalet områden och aktiviteter mellan 1996 och 1999

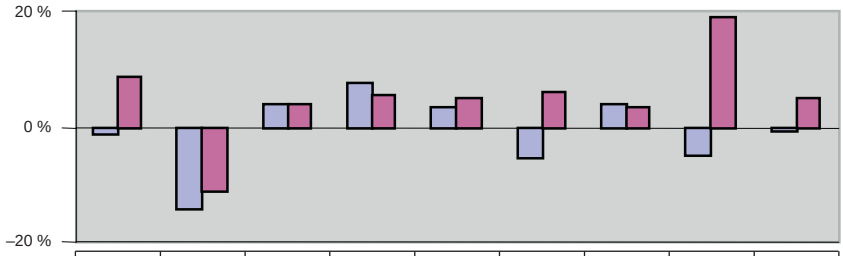

	B	DK	D	GR	E	F	NL	AT	medel
Variation i antalet områden (1996–1999)	–1 %	–14 %	4 %	8 %	3 %	–5 %	4 %	–5 %	–1 %
Variation i antalet aktiviteter (1996–1999)	9 %	–11 %	4 %	6 %	5 %	6 %	3 %	19 %	5 %

Anm.: Ovanstående figur omfattar endast medlemsstater som har lämnat uppgifter om antalet områden och aktiviteter för 1996 och 1999.

7.2.3.4 **Andel säkerhetsrapporter som granskats och bedömts vara tillräckliga**

Andelen säkerhetsrapporter som granskats och bedömts vara tillräckliga beror på två olika faktorer: dels på medlemsstaternas kapacitet att analysera säkerhetsrapporter, och dels på huruvida rapporten godkänns eller inte (vilket i sin tur beror på rapportens kvalitet och på de nationella kraven). En ökning av denna indikator är i princip ett gott tecken om vi antar att den inte beror på släpphänthet från de berörda myndigheternas sida.

I de flesta medlemsstater har ökningen under den föregående rapporteringsperioden bekräftats under perioden 1997–1999, och genomsnittet för EU (de medlemsstater som lämnat uppgifter om detta) uppgår nu till 90 %. Det skulle i detta sammanhang vara av stort intresse att även ha tillgång till uppgifter om hur lång tid det tar för ett företag att få sin säkerhetsrapport granskad, särskilt för nya företag.

Figur 34

Säkerhetsrapporter som granskats och bedömts vara tillräckliga

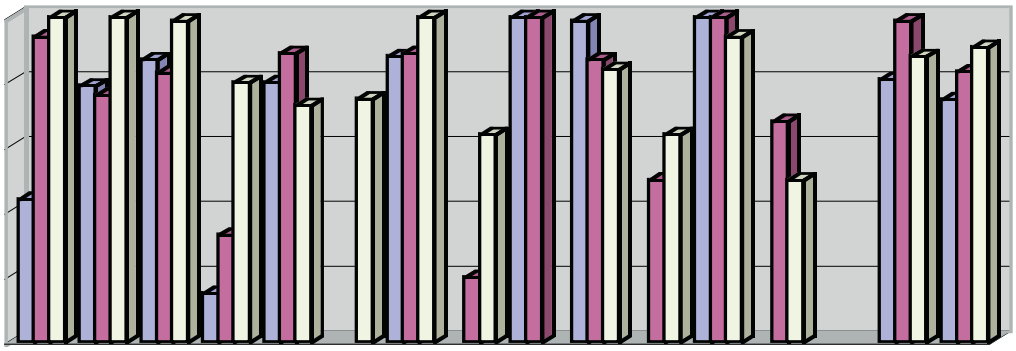

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Medel
1994	44 %	79 %	87 %	15 %	80 %		88 %		100 %	99 %		100 %			81 %	75 %
1996	94 %	76 %	83 %	33 %	89 %		89 %	20 %	100 %	87 %	50 %	100 %	68 %		99 %	83 %
1999	100 %	100 %	99 %	80 %	73 %	75 %	100 %	64 %		84 %	64 %	94 %	50 %		88 %	91 %

7.2.3.5 **Säkerhetsrapporter och interna planer för räddningsinsatser**

Andelen säkerhetsrapporter som innehåller en intern plan för räddningsinsatser har legat på en stabil nivå sedan 1994. Andelen är visserligen relativt hög (i genomsnitt 80 % i de medlemsstater som lämnat uppgifter) men det har inte gjorts några framsteg.

Figur 35

Säkerhetsrapporter med interna räddningsplaner

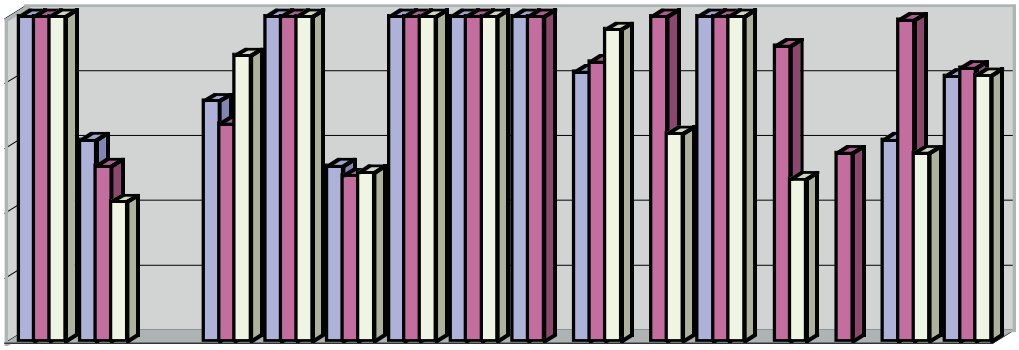

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Medel
1994	100 %	62 %		74 %	100 %	54 %	100 %	100 %	100 %	83 %		100 %			62 %	82 %
1996	100 %	54 %		67 %	100 %	51 %	100 %	100 %	100 %	86 %	100 %	100 %	91 %	58 %	99 %	84 %
1999	100 %	43 %		88 %	100 %	52 %	100 %	100 %		96 %	64 %	100 %	50 %		58 %	82 %

7.2.3.6 **Områden med externa planer för räddningsinsatser**

Såsom framgår av figuren nedan ökade andelen områden med externa planer för räddningsinsatser återigen under rapporteringsperioden 1997–1999. Det är emellertid fortfarande möjligt att åstadkomma förbättringar på detta område.

Figur 36

Områden med externa räddningsplaner

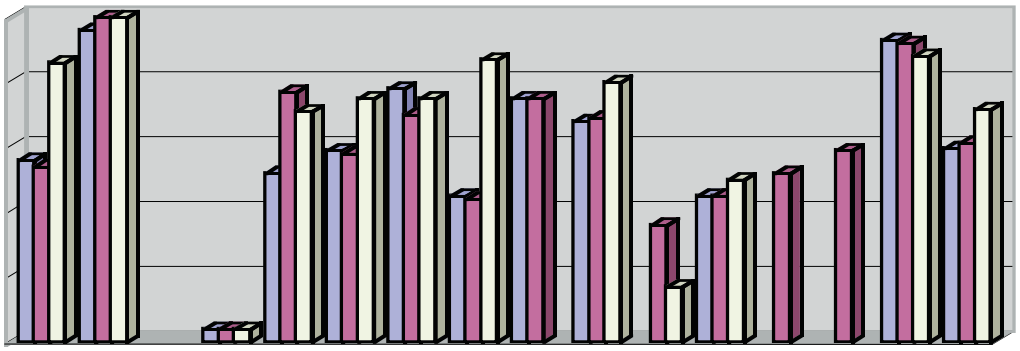

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Medel
1994	56 %	96 %		4 %	52 %	59 %	78 %	45 %	75 %	68 %		45 %			93 %	60 %
1996	54 %	100 %		4 %	77 %	58 %	70 %	44 %	75 %	69 %	36 %	45 %	52 %	59 %	92 %	61 %
1999	86 %	100 %		4 %	71 %	75 %	75 %	87 %		80 %	17 %	50 %			88 %	72 %

BILAGA I

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE DIREKTIV 82/501/EEG FÖR 1994

Svaren skall endast avse aktiviteter och områden som omfattas av artikel 5. Begreppen område, aktivitet, säkerhetsrapport, intern plan för räddningsinsatser och extern plan för räddningsinsatser (nedan i kursiv fetstil) definieras i slutet av frågeformuläret.

1. a) Totalt antal ***områden***.

   b) Antal nya ***områden*** (nybyggda eller ändringar av processen/kapaciteten).

   c) Antal redan befintliga ***områden*** som nyligen kommit att omfattas av bestämmelserna i och med att direktiv 88/610/EEG trätt i kraft.

2. a) Totalt antal ***aktiviteter*** som bedrivs i de områden som anges i 1 a.

   b) Antal nyligen startade ***aktiviteter*** (nyligen startade eller ändringar av processen/kapaciteten).

   c) Antal redan befintliga ***aktiviteter*** som nyligen kommit att omfattas av bestämmelserna i och med att direktiv 88/610/EEG trätt i kraft.

3. Totalt antal ***säkerhetsrapporter***

   a) som redan inkommit till de behöriga medlemsstaterna.

   b) Totalt antal väntade rapporter (som redan inkommit eller som ännu inte inlämnats).

4. Hur många ***säkerhetsrapporter***

   a) innehåller ***interna planer för räddningsinsatser*** eller har bidragit till en ***intern plan för räddningsinsatser*** för området (enligt artikel 5.1 c)?

   b) har undersökts av de behöriga myndigheterna och bedömts vara tillräckliga för den administrativa uppföljningen för att kraven i artikel 7 fjärde strecksatsen skall vara uppfyllda?

5. Avseende hur många områden har de behöriga myndigheterna ställt formella krav eller vidtagit rättsliga åtgärder efter det att säkerhetsrapporten granskats med avseende på kraven i artikel 7.1 sista strecksatsen?

6. För hur många områden som uppges i 1 a

   a) finns det en ***extern plan för räddningsinsatser***?

   b) har det genomförts sådana inspektioner som avses i artikel 7.2?

   c) har det lämnats information till allmänheten enligt artikel 8?

7. EJ obligatoriskt (svara om möjligt eller om tillämpligt)

   a) Hur många ***säkerhetsrapporter*** (med eller utan interna planer för räddningsinsatser) har granskats av en extern expert?

   b) Avseende hur många ***områden*** som uppges i 1 a har det ställts krav på fysisk planering för att konsekvenserna av storolyckor skall kunna begränsas?

Anmärkningar

1. a) Begreppet *aktivitet* motsvarar definitionen i artikel 1.2 a i direktivet.

   b) Med *område* avses en industriell verksamhet där en eller flera aktiviteter bedrivs under samma tillverkares ansvar.

2. a) Med *säkerhetsrapport* avses information som skall lämnas i enlighet med artikel 5.1, dock ej sådan information som avses i punkt c första och tredje strecksatsen.

   b) Med *interna planer för räddningsinsatser* avses den information som skall lämnas i enlighet med artikel 5.1 c första och tredje strecksatsen.

3. Med en *extern plan för räddningsinsatser* avses i detta frågeformulär planen i artikel 7.1 sista strecksatsen.

BILAGA II

FRÅGEFORMULÄR ANGÅENDE GENOMFÖRANDET UNDER 1995 OCH 1996 AV VISSA BESTÄMMELSER I DIREKTIV 82/501/EEG

Svaren skall endast avse aktiviteter och områden som omfattas av artikel 5. Begreppen område, aktivitet, säkerhetsrapport, intern plan för räddningsinsatser och extern plan för räddningsinsatser (nedan i kursiv fetstil) definieras i slutet av frågeformuläret.

1. a) Totalt antal ***områden***.

   b) Antal nya ***områden*** (nybyggda eller ändringar av processen/kapaciteten).

2. a) Totalt antal ***aktiviteter*** som bedrivs i de områden som anges i 1 a.

   b) Antal nyligen startade ***aktiviteter*** (nyligen startade eller ändringar av processen/kapaciteten).

3. Totalt antal ***säkerhetsrapporter***

   a) som redan inkommit till de behöriga medlemsstaterna.

   b) Totalt antal väntade rapporter.

4. Hur många ***säkerhetsrapporter***

   a) innehåller ***interna planer för räddningsinsatser*** eller har bidragit till en ***intern plan för räddningsinsatser*** för området (enligt artikel 5.1 c)?

   b) har granskats av de behöriga myndigheterna och bedömts som tillräckliga för den administrativa uppföljningen för att kraven i artikel 7 skall vara uppfyllda?

5. Avseende hur många områden har de behöriga myndigheterna ställt formella krav eller vidtagit rättsliga åtgärder efter det att säkerhetsrapporten granskats med avseende på kraven i artikel 7.1 sista strecksatsen?

6. För hur många områden som uppges i 1 a

   a) finns det en ***extern plan för räddningsinsatser***?

   b) har det genomförts sådana inspektioner som avses i artikel 7.2?

   c) har det lämnats information till allmänheten enligt artikel 8?

7. EJ obligatoriskt (svara om möjligt eller om tillämpligt)

   a) Hur många ***säkerhetsrapporter*** (med eller utan interna planer för räddningsinsatser) har granskats av en extern expert?

   b) Avseende hur många ***områden*** som uppges i 1 a har det ställts krav på fysisk planering för att konsekvenserna av storolyckor skall kunna begränsas?

Anmärkningar

1. a) Begreppet *aktivitet* motsvarar definitionen i artikel 1.2 a i direktivet.

   b) Med *område* avses en industriell verksamhet där en eller flera aktiviteter bedrivs under samma tillverkares ansvar.

2. a) Med *säkerhetsrapport* avses information som skall lämnas i enlighet med artikel 5.1, dock ej sådan information som avses i punkt c första och tredje strecksatsen.

   b) Med *interna planer för räddningsinsatser* avses den information som skall lämnas i enlighet med artikel 5.1 c första och tredje strecksatsen.

3. Med en *extern plan för räddningsinsatser* avses i detta frågeformulär planen i artikel 7.1 tredje strecksatsen.

BILAGA III

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1994)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Totalt
1a	84	24	2 358	49	147	383	18	418	4	115	—	42	—	—	303	3 945
1b	1	1	338	5	9	13	0	30	1	3	—	1	—	—	1	403
1c	20	4	—	0	19	85	2	70	3	46	—	1	—	—	14	264
2a	234	33	2 358	50	134	687	—	1 080	4	773	—	—	—	—	470	5 823
2b	42	10	338	5	9	18	—	45	1	5	—	—	—	—	1	474
2c	45	4	—	—	19	16	—	150	3	201	—	—	—	—	6	444
3a	155	34	1 773	47	118	633	17	418	4	110	—	42	—	—	483	3 834
3b	161	34	2 358	50	140	687	18	418	4	131	—	42	—	—	497	4 540
4a	155	21	—	35	119	341	17	418	4	91	—	42	—	—	300	1 543
4b	68	27	1 544	7	94	—	15	—	4	109	—	42	—	—	391	2 301
5	18	21	—	7	56	—	6	20	4	12	—	8	—	—	12	164
6a	47	23	—	2	77	227	14	190	3	78	—	19	—	—	283	963
6b	84	24	—	1	88	—	18	40	3	114	—	26	—	—	303	701
6c	10	9	1 464	1	25	252	14	210	—	21	—	18	—	—	245	2 269
7a	—	7	—	47	94	—	—	—	—	60	—	—	—	—	—	208
7b	—	7	—	—	2	325	—	60	—	6	—	—	—	—	268	668

BILAGA IV

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1995)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN	S	UK	Totalt
1a	86	21	1 845	49	147	392	18	430	4	122	158	42	57	80	304	3 755
1b	2	—	325	—	10	9	—	38	—	7	—	—	1	—	8	400
2a	254	27	1 845	50	156	690	—	1 068	4	773	—	—	90	—	466	5 423
2b	48	6	325	—	15	17	—	42	—	21	—	—	1	—	8	483
3a	161	41	1 847	47	150	640	18	430	4	116	108	42	64	75	491	4 234
3b	164	41	1 847	50	160	720	18	430	4	141	158	42	66	80	492	4 413
4a	161	21	—	35	150	370	18	430	4	84	108	42	—	44	488	1 955
4b	142	31	1 521	7	133	—	16	84	4	111	4	42	45	49	477	2 666
5	33	18	—	7	50	—	4	84	4	13	39	8	1	25	4	290
6a	53	21	—	2	113	227	14	190	3	78	33	19	—	47	283	1 083
6b	86	21	—	1	76	—	18	179	3	120	73	26	57	80	304	1 044
6c	61	13	1 496	1	24	252	14	319	—	22	33	18	45	—	247	2 545
7a	—	8	—	47	93	—	—	—	—	6	—	—	—	—	—	154
7b	—	7	—	—	6	330	—	—	—	8	—	—	—	—	269	620

BILAGA V

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1996)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Totalt
1a	85	21	1 828	52	147	392	20	430	4	124	140	42	69	69	308	3 731
1b	—	—	338	5	10	—	2	—	—	6	—	—	1	—	1	363
2a	266	27	1 828	53	156	698	—	1 068	4	592	213	—	110	—	466	5 481
2b	4	6	338	5	15	27	—	—	—	3	—	—	1	—	1	400
3a	162	41	1 909	52	150	720	19	430	4	119	100	42	74	69	493	4 384
3b	165	41	1 909	52	160	720	20	430	4	123	140	42	83	69	519	4 477
4a	165	22	—	35	150	370	19	430	4	102	100	42	67	40	488	2 034
4b	152	31	1 582	17	133	—	17	84	4	103	50	42	50	—	477	2 742
5	51	18	—	22	50	—	3	84	4	10	67	10	1	55	10	385
6a	46	21	—	2	113	227	14	190	3	86	50	19	36	41	283	1 131
6b	85	21	—	43	76	—	20	179	3	124	78	28	69	36	308	1 070
6c	61	13	1 612	1	24	252	14	319	—	23	45	18	60	—	247	2 689
7a	—	8	—	47	93	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	150
7b	—	8	—	—	6	330	—	—	—	9	—	—	—	—	269	662

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1997)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN	S	UK	Totalt
1a	89		1 955				19					35	76			
1b	0		283				—					—	—			
2a	280		1 955				—					—	—			
2b	4		283				—					—	—			
3a	197		1 932				18					35	76			
3b	197		1 932				19					35	—			
4a	197		—				18					35	—			
4b	179		1 754				18					35	76			
5	47		—				0					26	0			
6a	61		—				13					18	—			
6b	89		—				16					20	76			
6c	61		1 610				16					18	—			
7a	—		—				0					—	0			
7b	—		—				0					—	—			

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1998)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN	S	UK	Totalt
1a	89		1 893			—	18			124		33	76			
1b	2		273			—	—			1		1	—			
2a	293		1 893			—	—			591		—	—			
2b	4		273			—	—			3		—	—			
3a	207		1 868			—	17			124		33	76			
3b	207		1 868			—	18			129		33	—			
4a	207		—			—	17			116		33	—			
4b	186		1 869			—	17			110		33	76			
5	19		—			—	0			7		18	0			
6a	67		—			—	13			104		18	—			
6b	89		—			—	16			—		15	76			
6c	67		1 559			—	15			35		18	—			
7a	—		—			—	—			9		—	0			
7b	—		—			—	—			6		—	—			

FRÅGEFORMULÄR AVSEENDE SEVESO I-DIREKTIVET (1999)

ÖVERSIKT

Fråga	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN [1]	S	UK	Totalt
1a	84	18	1 903	56	152	371	16	313	4	129	133	36	80		320	
1b	1	0	271	4	5	0	—	—	1	5	0	3	1		—	
2a	289	24	1 903	56	164	740	—	—	—	611	253	—	—		—	
2b	1	9	271	4	5	130	—	—	—	15	14	—	—		—	
3a	208	44	1 874	56	160	850	16	301	2	129	219	36	2		508	
3b	208	44	1 874	56	165	850	16	313	2	134	231	36	80		—	
4a	208	19	—	49	160	441	16	—	—	124	141	36	1		293	
4b	208	44	1 849	45	116	—	16	—	—	109	141	34	1		—	
5	22	16	—	50	55	—	0	12	—	—	24	19	—		35	
6a	72	18	—	2	108	280	12	272	2	103	23	18	—		283	
6b	84	18	—	45	80	—	12	65	2	—	50	17	80		—	
6c	72	11	1 562	1	40	280	13	—	—	80	69	18	—		255	
7a	—	7	—	48	100	—	0	—	—	8	—	—	0		—	
7b	—	7	—	—	6	301	0	—	—	6	—	—	80		—	

[1] Avser Seveso II-direktivet.